

TAPIO KAITAHARJU
MAAÄIDIN KIRJA

2019

Tapio Kaitaharju

MAAÄIDIN KIRJA

Tapio Kaitaharju
Maaäidin kirja
2019

3. painos
e-kirja (PDF)

© Juha Kaitaharju

ISBN 978-952-7338-00-1

Kustantaja: Jukka I. Lindfors, Lammi

Sisällys

Lukijalle	6
I Maan sydän	10
Maaäiti	11
Maaäidin kosketus	11
Maaäidin olemus	12
Essealaisten sanoma	14
Kristus-voima	17
Maaäidin sydämessä	19
Kaksi voimaa	19
Vastavoima	20
Eräs akseli	22
II Ymmärtämättömyys	25
Raiskaajat	26
Näkyvä ja näkymätön	26
Autiomaat	27
Saasteet ja stressi	29
Napapiirin takana	31
III Metsissä ja kedoilla	33
»Puu puheli –«	34
Peikonsormet	34
Metsän henki	34
Vanhat viisaat	37
»– kukka kuuli«	39
Kedon kukkasat	39
Tuvan puolella	40
Villiviini	41

IV Nuoremmat veljemme	42
Synty	43
Yhteinen kehto	43
Veli	44
Pari ystävää	46
Paistiin päästyä	47
Sijaiskärsijät	48
Ystävyyden velvoitteet	49
V Luonnonhengistä	50
Maalla, merellä ja ilmassa	51
Sopimus	53
Maan luonnonhengistä	53
Suuri suku	54
Metsissä	56
Kotinurkissa	56
Ikikuusikon suojasta	59
Meren luonnonhengistä	60
Simpukankuori	60
Selkeä maailma	61
Sairaat meret	62
Bretagnen rannikolla	62
Korkeista ilmanhengistä	64
Vierailu	64
Tehtävä	65
Viitteitä	68
Äly – viisaus	68
Huomispäivä	70
VI Kaksi kanavaa	72
Kallion kupeella	73
Vartija	73

	Esihistorian takaa	76
	Metsätontut	76
	Sotaretki	77
	Viesti Lemuriasta	79
VII	Haavat	81
	Tilannekatsaus	82
	Pintaa syvemmällä	82
VIII	Kaukana	90
	Huomenna	91
	Vesiplaneetta	91
	Huominen päivä	92

Lukijalle

Ihminen ja luonto kunnioittavat toisiaan ystävinä siihen aikaan kun ihmisellä oli vähemmän tietoa ja enemmän viisautta. Ihminen oli vähävoimainen ja heikko, luonto suurivoimainen ja mahtava pienen ihmisen rinnalla. Ystäviä he kuitenkin olivat keskenään.

Luonto luovutti ihmisen käyttöön niitä antimia, mitä sillä eri seuduilla oli. Ihminen sai vapaasti käyttää luonnon kasvattamaa ravintoa, hänet vieläpä ohjattiin sen luokse kun hän vain muisti sitten kiittää kaikesta ja hyvittää haltijoita ja muita luonnon ilmentymiä. Myös vaatteet ja suojan kylmyyttä ja myrskyjä vastaan hän sai luonnolta, rakastamaltaan Maaemolta.

Tällä tavoin ihminen ja luonto elivät yhdessä ja kulkivat kumpikin omaa kehitystietään. Ihminen ei tätä perimmäistä tarkoitusta ymmärtänyt, koska hänen vähäinen viisautensa kohdistui luonnon tavoittamiseen hänelle sopivalla tavalla. Luonto – Maaäiti, Maaemo – sen sijaan ymmärsi yhteisen elämisen ja yhteisen kehittymisen tarkoituksen, koska hän oli ja on edelleen ihmiselle käsittämättömän korkean jumalallisen alkuvoiman ilmentymä.

Näin jatkui pitkiä ajanjaksoja. Ihmisistä kehittyi suuri ja monirotuinen ihmiskunta. Tieto alkoi kasvaa liian nopeasti ja viisaus samalla unohtua, ja niin näki Maaemo ihmiskunnan tuhoutuvan omaan tietoonsa ja kymmenien ja satojentuhansien vuosien yhteisen kehitystyön katoavan mantereiden vajotessa ja uusien merien syntyessä. Ihmiskunta itse oli aiheuttanut itselleen järkyttävät luonnonmullistukset huumannuttuaan omasta tiedostaan tai antauduttuaan pelkästään viettiensä vietäväksi. Maaemo oli vain ollut mullistusten toimeenpanija, koska hän oli jumalallisen alkuvoiman korkea ilmentymä.

Tuhkasta nousi uusi ihminen ja uusi ihmiskunta, jolla oli aikaisempaa paremmat mahdollisuudet toteuttaa tarkoitettua kehitystä. Kuoleminen oli siten merkinnyt uuden syntymistä, ollut sen

edellytyksenä kehityksen mentyä väärällä tiellä sallitun rajan ylitse. Jälleen jatkui ihmisen ja luonnon yhteinen matka, ja kumpikin antoi toiselle ja sai toiselta.

Tänään me kuulumme ihmiskuntaan, jonka kehityksen erityispiirteitä ovat älyn kehittäminen aineen tuntemiseksi ja hallitsemiseksi ja samoin yksilöllisyyden kehittäminen. Kaiken tämän pitäisi tapahtua rinnan viisauden – sisäisen ymmärryksen – kanssa ja edelleen kaiken aikaa ystävinä luonnon kanssa. Tämä ystävyys, sen ymmärtäminen ja tunnustaminen on siten yksi oikealla tiellä pysymisen perusedellytyksistä.

Ennen varsinaista kirjoittamisen aloittamista tuntuu tarpeelliselta vielä pelkistää ihmiskunnan kehitystilanne myös luonnon kannalta katsottuna pyrkimättä tällä tarkastelulla maailmanlopun ennustajien valittuun joukkoon.

Ihmiset eivät milloinkaan tule olemaan henkisiltä ominaisuuksiltaan samanveroisia keskenään. Ihmiskunnasta on aina vain pieni osa sellaisia, joilla esimerkiksi on monin verroin kehittämiskelpoisempi äly kuin muilla. Kenties nykyisen ihmiskunnan tieteenharjoittajissa on älyn kehittyminen viimeisten miespolvien aikana tapahtunut liian nopeasti, mikä on aiheuttanut viisauden kuihtumisen. Ymmärrys kokonaistilanteesta on siten kadonnut.

Luonnontieteet pääsivät valta-asemaan, tekniikka kehittyi ja alkoi soveltaa käytäntöön luonnontieteiden saavutuksia. Luonto joutui usein väärällä tavalla riiston kohteeksi, koska omasta älystään ja sen suomista mahdollisuuksista hurmioitunut ihmiskunta sumeni ja unohti aikaisemman ystävyytensä luonnon kanssa.

Ihmiskunta alkaa olla teknisesti valmis tuhoamaan luonnon tai järkyttämään sen tasapainoa niin pahasti, että tuhoutuminen tapahtuu jonkin rajan jälkeen itsestään loppuun saakka ihmiskunnan kykenemättä sitä enää pysäyttämään. Tuntuu tarpeettomalta ryhtyä selvittämään luonnon riiston tai saastuttamisen menetelmiä, koska niitä voi havaita jokainen ajattelemaan kykenevä ihminen omassa ympäristössään siinä maassa, missä asuu.

Luonnon tuhoutuminen merkitsee siis ihmiskunnan joutumista pois oikean kehityksen tieltä. Ihmiskunta saattaa ainakin osittain jäädä elämään luonnon tuhoutumisen jälkeen, mutta näistä ihmisistä kehittyy sitten enää vain ulkoisia olentoja, eräänlaisia ihmisrobotteja. Merkitys ihmisenä on kadonnut.

Tätä kirjaa on varmaan hyvin vaikea ymmärtää sellaisen ihmisen, joka on sokeasti omaksunut meille opetetun materialistisen elämäkatsomuksen ja luottaa siihen yhtä vuorenvarmasti kuin omaan pankkitiliinsä. Ellei hän ole saanut jotain henkistä virikettä elämän tarkoituksen ja jatkuvuuden ymmärtämiseksi, hän katsoo syntyneensä jostakin tyhjyydestä elämään, mikä kuoleman lähestyessä tuntuu tarkoituksettomalta, ja kuolevansa sitten samaan tyhjiyteen. Samalla tavoin hän kokee myös luonnon ja siihen liittyvän elämän.

Elämällä ja luonnolla, kaikella, on kuitenkin tietämättömän moniin tasoihin rakennettu henkinen olemispuoli, missä kaikki toiminta tapahtuu säädettyjen luonnonlakien mukaisesti. Nämä henkiset tasot toimivat sisäkkäin, minkä tekee mahdolliseksi niiden toisistaan poikkeavat värähtelytasot. Luonnontieteen keinoin voidaan noille tasoille edetä vain johonkin varsin lähellä olevaan rajaan saakka, koska pian saavutetaan erittäin korkeat värähtelyt. Ihminen itse on tässä tutkimustyössä kaikkein herkin työväline ja voi edetä hyvinkin pitkälle, jos vain selviää tutkimusmatkailijaa aina vaanivista vaaroista.

Tarve kirjoittaa tämä pikku kirja on kasvanut vuosi vuodelta. Merkittävän sysäyksen aloittamiselle ovat antaneet ne tapahtumat, jotka viime aikoina ovat alkaneet vapauttaa luonnossa pitkiä ajanjaksoja levossa olleita erilaisia alkuvoimia. Niiden todellisuuden ja merkityksen oivaltaminen ja sen jälkeen pyrkimys etsiä niille käyttösovellutuksia ovat yksi merkittävä työsarja ihmiskunnan etsiessä viisautta oman tietonsa hallitsemiseksi.

Tästä lähtien tämä pikku kirja hakee sitten oman muotonsa. Tapahtumien kerrontaan tulee jäämään aukkoja, koska oikeus ja velvollisuus kertomiseen toteutuu omien lakiansa mukaisesti.

Tekstiin tulee myös otteita muistiinpanoista, joita olen niiden luonteen mukaisesti kutsunut työpäiväkirjaksi.

Kouvolassa, tammikuun 27. päivänä 1979

T. Kaitaharju

I Maan sydän

Maaäiti

Maaäidin kosketus

Keväällä kolme vuotta sitten saimme aikaan parin viikon lomapätkän Aigeianmeren Kos-saarelle. Olimme etsineet kohdetta, missä saattaisi kaikessa rauhassa liikkua, tutkia samalla luontoa ja tunnustella menneitten kulttuurien jättämiä jälkiä. Valinnan jälkeen selvisi, että Kos on myös lääketieteen isäksi kutsutun Hippokrateen kotisaari.

Lohdullista oli todeta, että antiikin Kreikan luova kulttuuri oli henkisellä tasolla voimakkaampi kuin sen jälkeen tulleet monet, sen ulkoisesti hävittäneet uudet virtaukset. Hippokrateen parantavan hengen voima vaikutti siellä edelleen.

Matkatoimisto järjesti retken Nisyros-nimiselle saarelle. Etukäteen selvisi, että saari on oikeastaan suuri sammunut tulivuori, joka oli purkautunut viimeksi runsaat parituhatta vuotta sitten. Saaren reunat putosivat jyrkästi mereen, kuten sopii entiselle tulivuorelle. Yhdellä laidalla oli pienoinen yhdyskunta valkeita taloja, muutama mutkitteleva ja mäkinen kuja ja ylempänä rinteellä roomalaisen linnoituksen jäännökset.

Kylästä lähti kapea kivinen tie kraatterin harjanteelle ja sieltä edelleen alas kraatterin pohjalle. Muut matkalaiset menivät retkelle, mutta me katsoimme parhaimmaksi lähteä kaksin kävelemään kujille ja rinteille päinvastaiseen suuntaan. Vastoin suunnitelmiamme tapahtui kuitenkin siten, että toisten tultua lähdimmekin rytyyttämään kraatterin pohjalle jostakin ilmestyneiden kolmen vieraan matkalaisen kanssa.

Vaikka tulivuori oli ollut levossa runsaat parituhatta vuotta, oli laajan kraatterin pohjalla eräällä tavalla lohduttoman autiuden ja

melkein 'maailmanlopun' tunnelma. Aili lähti muiden seuralaisten kanssa katsomaan jotakin kauempana olevaa rotkoa, missä vielä sihisi ja poreili, ja niin jäin yksikseni autiuden keskelle.

Maasta, maan sisästä alkoi hitaasti nousta eetteritason voimaa, joka hiljalleen vahvistui ja ikään kuin leijui edessäni ilman muotoa. Sen värähtely tuntui olevan täysin tasapainoinen, siinä ei ollut havaittavissa positiivisuutta eikä negatiivisuutta. Edellinen on miehinen perusvärähtely, jälkimmäinen naisellinen.

Pian alkoi eetteritason pilveen sekoittua negatiivista tunnetason värähtelyä ja pilvi alkoi saada naisellisen, äidillisen kauniin hahmon. Ymmärsin hänet Maaäidiksi, joka oli tarvinnut tätä ensimmäistä kosketusta varten paljaan autiuden, missä ei ollut häiritseviä värähtelyjä. Näin hän saattoi koskettaa minua ja antaa ymmärrystä Maa-planeettamme kokonaisolemuksesta ja sen luonnon merkityksestä ihmiskunnalle.

Maaäidin olemus

Ihmiskunnan säilymisen kannalta ovat aivan keskeisimpiä kysymyksiä Maa-planeetan olemuksen, siinä alunperin olleiden voimien ja siihen 2000 vuotta sitten tulleen kosmisen voiman merkityksen ymmärtäminen. Istuessani tässä kirjoituspöytäni ääressä ja katsellessani ulos Suomen talviseen luontoon tuntuu välttämättömältä koettaa selvittää, millaiseksi oma käsitykseni on näistä kysymyksistä muodostunut kaiken kokemani, tutkimani ja ajattelemani tuloksena.

Materialistisen elämänkatsomuksen perusteella saatamme ymmärtää asuinplaneetastamme ainoastaan meille opetetun aineellisen kokonaisuuden, joka muodostuu lukuisten erilaisten aineiden ja niiden erilaisten olomuotojen osatekijöistä. Lähes samanlainen käsitys meillä on omasta itsestämme, ihmisestä, jossa tosin on vaikuttamassa joukko henkisiä voimia kuten tahto, äly ja rakkaus.

Karkeasti jaoteltuna on ihmisessä neljä eri värähtelytasoisaa olevaa osaa, neljä ruumista. Näistä aineellinen on näkyvä ja

lääketieteen hyvin tuntema. Seuraava on eetteriruumis, joka on yhtynyt ja yhteydessä aineelliseen ruumiiseen ja antaa sille elämän. Nämä kaksi ovat syntyneet maasta ja hajoavat kuoleman tapahtumassa jälleen maan yhteyteen. Vanhat hautaussanat »Maasta olet sinä tullut ja maaksi pitää sinun jälleen tuleman» pitävät siten kirjaimellisesti paikkansa.

Aineellisen ja eetterisen osan lisäksi on ihmisellä tunneruumis ja – edelleen karkeasti jaoteltuna ja ilmaistuna – varsinainen minä. Nämä voidaan kai oikeimmin laskea kuuluviksi henkiseen olemispuoleen, eivätkä ne siten ole maasta syntyneet, vaan peräisin henkisistä lähtökohdista. Ne eivät hajoa maahan, vaan jatkavat elämää henkisillä tasoilla jalostuen siellä edelleen.

Kokonaisuutena ajatellen myös Maa-planeetta on elävä olento kuten ihminen. Sillä on aineellinen ruumis ja myös eetteriruumis kuten ihmisellä, samoin tunneruumis ja käsittämättömän korkealle ylettyvä viisaus. Tätä viisautta ei ole mahdollista millään tavoin mitata ihmistasolta, perimmälti ei edes sitä ymmärtää, koska kysymyksessä on jumalallisen alkuvoiman korkea ilmentymä.

Ihmisen aineellinen ruumis ja eetteriruumis ovat siten ajatuksen alkulähteille mentynä Maaäidin synnyttämät. Kaikki mitä niissä on, on peräisin häneltä, hänen eri ilmenemismuodoiltaan. Siksi Maaäiti kokonaisuutena onkin korkein aineelliseen tasoon tullut jumalallisen alkuvoiman naisellinen ilmentymä. Sellaisena hänet tavoittivat »pakanalliset» luonnonkansat, ja näin tapahtuu edelleen ihmiskunnan takamailla. Maaemo oli heille pyhä ja suuri, ja koska he käsittivät hänen todellisuutensa, ilmestyi ja ilmeni hän heille myös aistein havaittavana lukuisissa eri muodoissa.

Kokonaan eri asia on, että Maaemon palvonta sai meille käsittämättömiä muotoja. Nämä rakentuivat ihmisten muun kehitystason ja olosuhteiden mukaisiksi.

Maaäiti – jumalallisen alkuvoiman naisellinen ilmentymä – on edelleen olemassa, vaikka materialistinen elämäkatsomus on irrottanut ihmisten ajattelun hänen yhteydestään. Hän tuli tähän planeettaan siinä vaiheessa, kun henkisessä värähtelytasossa ollut

planeetta alkoi värähdellä karkeammin ja tulla vihdoin aineelliseen alkumuotoon. Tällä tavoin hän on ollut jumalallisena alkuvoimana kehittämässä tätä planeettaa sitä hetkeä varten, jolloin ihminen istutettiin eräänlaisessa alkeismuodossa tänne kehittymään.

Näin on yhteistyö ihmiskunnan ja luonnon – Maaäidin – kesken jatkunut monivaiheisena niin pitkän ajanjakson kuluessa, että historiallinen ajattelumme kattaa siitä vain välähdyksen verran.

Monin tavoin olemme turmelleet, vahingoittaneet ja ahdistaneet Maaäitiämme – siis perimmälti vahingoittaneet itseämme ja omia mahdollisuuksiamme. Joillakin alueilla olemme ilmeisesti jo ylittäneet rajat, joiden takaa ei enää ole paluuta.

Essealaisten sanoma

Atlantin takana asuva ystävällinen joulupukki muisti meitä jouluna pikku kirjasella nimeltä *The Essene Gospel of Peace, Book One* (Essealainen rauhanevankeliumi, I osa). Tekstiosa on otsikoitu nimellä »The Gospel of Peace of Jesus Christ».

Ote kirjan esipuheesta (s. 5) antaa käsityksen kirjan synnystä.

— — —

Tämän kirjan sisältö on vain noin yksi kolmasosa niistä täydellisistä käsikirjoituksista, jotka ovat aramean kielellä Vatikaanin arkistossa ja vanhalla slaavinkielellä (kirkkoslaavi) Habsburgien kuninkaallisessa arkistossa (nyt Itävallan hallituksen omistuksessa).

Näistä kahdesta versiosta saamme kiittää niitä nestorialaisia pappeja, jotka Tšingis-kaanin etenevien joukkojen paineessa joutuivat pakenemaan idästä kohti länttä tuoden mukanaan kaikki vanhat kirjoituksensa ja ikoninsa.

Vanhat arameankieliset tekstit ovat kolmannelta vuosisadalta jKr. kun taas slaavinkielinen versio on niiden kirjaimellinen käännös. Arkeologit eivät vielä pysty tarkalleen selittämään,

kuinka tekstit kulkeutuivat Palestiinasta Aasian sisäosiin nestorialaisten pappien käsiin.

— — —

Kirjeessään ystävämme mainitsee, että tekstit ovat yhtäpitävät viimeisten Kuolleenmeren kirjakäärölöytöjen kanssa.

Toinen ote (s. 71) selvittää evankeliumin sisältöä.

— — —

Essealainen rauhanevankeliumi, I osa.

Tämä vanha arameankielinen käsikirjoitus tuo esiin Jeesuksen opetukset auringon, ilman, veden ja elävän ravinnon parantavista voimista ja valaisee sekä varhaiskristillisyydessä että ensimmäisellä ja toisella vuosisadalla jKr. essealaisen veljeskunnan piirissä esiintyviä arvoja ja terminologiaa.

— — —

Evankeliumi päättyy rukoukseen (s. 59), missä Jeesus yksinkertaisin sanoin kehottaa rukoilemaan Taivaallista Isää (Heavenly Father) ja Maaäitiä (Earthly Mother).

— — —

»Ja rukoilkaa päivittäin Taivaallista Isäänne ja Maaäitiänne niin, että teidän henkenne tulisi yhtä täydelliseksi kuin teidän Taivaallisen Isänne henki, ja että ruumiinne tulisi yhtä täydelliseksi kuin teidän Maaäitinne on täydellinen. Sillä jos ymmärrätte, tunnette ja täytätte käskyt, teille annetaan kaikki mitä rukoilette Taivaalliselta Isältänne ja Maaäidiltänne. Sillä Jumalan viisaus, voima ja rakkaus ovat kaikkea muuta ylempänä.

»Rukoilkaa siis tällä tavoin Taivaallista Isäänne: Isämme joka olet taivaassa, pyhitetty olkoon Sinun nimesi. Tulkoon Sinun valtakuntasi. Tapahtukoon Sinun tahtosi niin maan päällä kuin taivaassa. Anna meille tänään meidän jokapäiväinen leipämme. Anna meille meidän velkamme anteeksi niin kuin mekin annamme anteeksi velallisillemme. Äläkä johda meitä

kiusaukseen vaan vapauta meidät pahasta. Sillä Sinun on valtakunta, voima ja kunnia, ikuisesti. Amen.

»Ja rukoilkaa Maaäitiänne näin: Maaäitimme joka olet maan päällä, pyhitetty olkoon Sinun nimesi. Tulkoon Sinun valtakuntasi, ja toteutukoon Sinun tahtosi meissä niin kuin Sinussa. Niin kuin joka päivä lähetät enkelisi, lähetä heidät myös meidän luoksemme. Anna meille anteeksi meidän syntimme niin kuin mekin sovitamme syntimme Sinua vastaan. Äläkä johdata meitä sairauteen vaan vapauta meidät kaikesta pahasta, sillä Sinun on maa, ruumis ja terveys. Amen.»

Ja he kaikki rukoilivat yhdessä Jeesuksen kanssa Taivaallista Isää ja Maaäitiä. Sitten Jeesus puhui heille näin:

»Niin kuin ruumiinne ovat uudestisyntyneet Maaäidin enkeleiden kautta, syntykööt henkenne samoin uudelleen Taivaallisen Isän enkeleiden kautta. Tulkaa sen tähden Isänne ja Äitinne tosiksi pojiksi ja ihmisten poikien tosiksi veljiksi. Tähän saakka olitte sodassa Isäänne, Äitiänne ja veljiänne vastaan. Ja olette palvelleet saatanaa. Tästä päivästä lähtien eläkää sovussa Taivaallisen Isänne, Maaäitinne ja veljienne, ihmisten poikien kanssa. Ja taistelkaa ainoastaan saatanaa vastaan, ettei hän veisi teiltä rauhaanne. Minä annan Maaäitinne rauhan teidän ruumiillenne ja Taivaallisen Isänne rauhan teidän hengellenne. Ja vallitkoon kummankin rauha ihmisten poikien kesken.

»Tulkaa minun luokseni kaikki uupuneet, kamppailun ja murheen koettelemat! Sillä minun rauhani antaa teille voimaa ja lohtua. Sillä minun rauhani on tulvillaan iloa. Siksi tervehdin teitä aina sanoen: 'Rauha olkoon kanssanne!' Tervehtikää sen tähden toisianne samalla tavalla, jotta ruumiiseenne laskeutuisi Maaäitinne rauha ja henkeenne Taivaallisen Isänne rauha. Ja silloin löydätte rauhan myös keskuudessanne, sillä teissä on Jumalan valtakunta. Palatkaa nyt veljienne luokse, joiden kanssa tähän asti olitte sodassa, ja antakaa rauhaanne myös heille. Sillä onnellisia ovat ne, jotka pyrkivät rauhaan,

sillä he löytävät Jumalan rauhan. Menkää, älkääkä enää tehkö syntiä. Ja antakaa rauhanne kaikille niin kuin minä olen teille rauhani antanut. Sillä minun rauhani on Jumalasta. Rauha olkoon teidän kanssanne.»

Ja hän lähti heidän luotaan.

Ja hänen rauhansa laskeutui heihin. Ja rakkauden enkeli sydämissään, lain viisaus mielissään ja uudestisyntymisen voima käsissään he menivät ihmisten poikien joukkoon tuodakseen rauhan valon niille, jotka taistelivat pimeydessä.

Ja he erosivat toivottaen toinen toisilleen:

»RAUHA OLKOON TEIDÄN KANSSANNE»

— — —

Kristus-voima

Ihmiskunnan kehityksen hyväksi, sen elämisen mahdollisuuksien turvaamiseksi tapahtui 2000 vuotta sitten historiallisen ajan kaikkein tärkein ja keskeisin asia. Silloin Golgatalla vuodatettiin kotiplaneettaamme kosmisen Kristus-hengen kosminen rakkaus.

Tätä tapahtumaa ei pidä ajatella vain uskonnolliselta kannalta. Se on historiallinen ja henkinen tapahtuma, joka koskee koko ihmiskuntaa täysin riippumatta ihmisten elämänskatsomuksesta tai mistään muista ulkoisista tekijöistä.

Tuohon hetkeen saakka oli kosmisen Kristus-hengen rakkauden voima tavallisen ihmisen saavuttamattomissa. Sen yhteyteen saattoi päästä ainoastaan niin pitkällisten ja vaikeitten harjoitusten avulla, että sellaiseen oli mahdollisuuksia vain ani harvoilla.

Kosminen Kristus-henki laskeutui pitkien ajanjaksojen kuluessa lähemmäs aineellista tasoa, Maan ihmiskuntaa, tuli Jordan-virran kasteessa historialliseen Jeesukseen ja vuodatti sitten Golgatan tapahtumassa ihmiskunnalle arkitasossa käytettäväksi kosmisen rakkautensa. Hänen rakkautensa voima sulautui Maa-äidin eetteriselle tasolle saakka, ja tulee siitä sitten virikkeenä

jokaiseen syntyvään lapseen tämän tulevasta elämänkatsomuksesta riippumatta.

Tällä tavoin on ihmiskunnan käyttöön saatu kaikkein suurin voima, Kristus-rakkaus. Tulevaisuus – varmaan lähitulevaisuus – tulee näyttämään, syntyykö riittävän suuressa osassa ihmiskuntaa tarve käyttää tätä voimaa myös ihmiskunnan kehityksen korjaamiseksi. Sen käyttämisen edellytyksenä on sen olemassaolon hyväksyminen ja käytettäväksi pyytäminen.

Kahden tuhannen vuoden takainen tapahtuma pelkisti ja yksinkertaisti elämän toimintaperiaatteen aivan arkiselle tasolle: joka hetki Sinun tahtosi, Isä, ja Sinun rakkautesi, Kristus.

Maaäidin sydämessä

Kaksi voimaa

Luonnonlakien mukaisesti on voimalla aina vastavoima. Vastavoima esiintyy selkeänä, toimivana, tai sitten se on piilevänä odottamassa purkautumisen tarvetta ja mahdollisuutta. Toisin ilmaistuna: voima katoaisi, ellei sillä olisi vastavoimaa.

Kaikkeudessa on myös sellaisia voiman tiloja tai olomuotoja, jotka ovat värähtelyltään »puolueettomia» kuulumatta siten mihinkään voimaan tai vastavoimaan. Ne näyttävät toimivan ikään kuin eräänlaisina energian käyttövarastoina. Itsessään ne eivät siten »ole mitään», mutta voimat saattavat käyttää niitä hyväkseen ilmentäessään itseään eri tarkoituksia varten.

Luonto – Maaäitimme – on rakennettu ihmisen kannalta katsottuna niin ystävällisellä tavalla, että yleensä siitä tulevat ihmisten käyttöön vain häntä auttavat ja rakentavat voimat. Vasta ihmisen ja ihmiskunnan poiketessa oikealta kehityksen tieltä alkavat Maaäitiin kuuluvat vastavoimat vapautua toimimaan eri tavoin. Vaikutukset koskettavat tällöin koko ihmiskuntaa. Siihen saakka kykenee Maaäiti hallitsemaan omat vastavoimansa.

Tässä tarkoitettusta Maaäidin pelkistetystä vastavoimasta ja eräästä Maaäidin käyttöenergiasta antanevat seuraavat pari työpäiväkirjan otetta pienen välähdyksen.

--

Kotona Kouvolassa 20.5.1979

Yksipäiväinen Juralla käynti viikko sitten antoi miettimisen ja tutkimisen aihetta niin paljon, ettei siitä voinut kirjoittaa paikan päällä, vaan vasta nyt kotosalla. Juran luonto on villin alkuvoimainen, mutta toisella tavalla kuin Suomen. Käynti siellä johdatti kosketukseen joidenkin alkuvoimien kanssa. Heti ei selvinnyt, mistä oikein oli kysymys.

Retkellä tuli ensin vastaan mukavaksi pysähdyspaikaksi pikku kylä nimeltä Romainmotier. Hyvin kaunista ja vuorellisen vehmasta kylänäkymää hallitsee ehkä seitsemänsataa vuotta vanha suuri kirkko. Katolisena se oli palvellut joitakin satoja vuosia, sitten tulivat uskonpuhdistuksen virkistämät berniläiset vapauttamaan kylän. Siinä sivussa he hajottivat luostarin, mutta jättivät jonkin verran kyläläisiä henkiin.

Tämä kaikki ei ole olennaista, vaan kirkon avarissa tiloissa leijunut tuntu. Se oli kokonaan poikkeava aikaisemmin kokemastani. Sitä ei voinut sanoa huonoksi eikä hyväksi, se oli jotain tuntematonta, jostain alkulähteestä kotoisin.

Kirkon kiviä kosketellessani voima alkoi epämääräisellä tavalla tiivistyä. Muotoa se ei varsinaisesti saanut, mutta oli värähtelyltään hyvin korkea ja melko persoonattoman tuntuinen.

– Etkö tunne minua?

En tuntenut, ja sanoissa oli jotain varottavaa. Kysymys sinänsä oli aiheeton ja osoitti, että jotain poikkeuksellista oli kehityksessä. Värähtely saattoi liittyä vaikka kirkon alkupe räiseen suojelupyhimykseen, mutta mukana ollut paikkakuntalainen ei tiennyt, kuka tämä oli.

Sitten tuli tuntuma siitä, että kysymys oli Maaäidistä, hänen ilmenemismuodostaan.

Vasta täällä kotona matkan jälkeen tuli mahdolliseksi palata uudelleen tapahtuneeseen, lähteä selvittämään samanaikaisesti täällä ja siellä olleen voiman alkuperää niin pitkälle kuin tuntui mahdolliselta ja oikealta.

Aika alkoi keriä taakse päin. Kirkko ja kylä katosivat ja tilalle tuli pakanuuden ajan verinen uhripaikka. Seitsemän nuorta neitsyttä oli uhrattavana, kaksi heistä oli jo kuollut ja muut kuolemaisillaan. Heidät uhrattiin Maaäidille, ja hänen henkensä – värähtelynsä – vaikutti edelleen kirkossa kaikkea muuta voimakkaampana.

Tätä tutkiessani alkoi voima tiivistyä ja aiheuttaa vaikeuksia. Kysymys ei ollut lempeästä, äidillisestä ja elämää antavasta Maaäidistä vaan hänen vastavoimastaan. Rajusta ja mittamattoman suuresta alkuvoimasta, jota Maaäiti tarvitsee ja joka tarvitsee Maaäitiä. Voima tarvitsee vastavoimaa.

Maaäidin palvelemisen ja kunnioittamisen yhteydessä käyttivät silloiset ihmiset vapaata tahtoaan valitessaan joko Maaäidin tai hänen vastavoimansa, hyvän tai pahan, oikean tai väärän. Monissa tapauksessa tämä valinta on varmaan tehty tietoisesti, monissa taas olosuhteet ovat ratkaisseet valinnan.

Maaäiti ei vaatinut mitään, mutta oli iloinen lastensa uhratessa hänelle viljaa ja metsänriistaa, koska hänen lapsensa tunsivat tarvetta uhraamiseen ja itse iloitsivat siitä. Maaäidin vastavoima vaati verta, ihmisen verta. Siitä saatu energia vahvisti hänen voimansa, ruokki häntä ihmistasolta käsin.

Näyttää siltä, että ihmiskunnan nykyisenä murroskautena ovat myös nämä kaksi luonnon perusvoimaa alkaneet liikehtiiä, nousta toisiaan vastaan. Pitkät ajat ne ovat olleet melko sopuisasti – ei ole ollut aihetta enempään. Nyt nämä voimat liikehtivät. Tuntuu siltä, että tästä ihmiskunnalle aiheutuvia vaikutuksia ei vielä ole mahdollista selvittää.

— — —

Eräs akseli

— — —

Kotona Kouvolassa 24.11.1978

Pentti pistäytyi meillä muutama ilta sitten. Hän kaivoi taskustaan pienen nyrkin kokoisen kivenmurikan, jonka hän oli tuonut Islannista viime kesänä. Ulkonäöltään kivi oli erikoinen. Perusmuoto pyöreähkö ja toisessa päässä maljamainen syvennys, jonka pohjalla kimalteli maasälvän ja islanninsälvän kiteitä itse rungon ollessa mustaa basalttia. Noita nimiä Pentti taisi vilautella. Kivi näytti maallikostakin siltä, että jokin ystävällinen tulivuori oli sen henkäissyt keuhkoistaan.

Kaksi merellistä saariryhmää on kiinnostanut minua jo pikkupojasta lähtien: Islanti ja Uusi Seelanti. Kiinnostus jälkimmäiseen johtuu kait osaltaan siitä, että siellä olen aikanaan elänyt ensimmäisen maanpäällisen elämäni kauan sitten. Myöhemmin on selvinnyt toinen kiinnostusta aiheuttanut syy, nuo ulkonemat Maan pinnassa ovat erään akselin navat, pohjoisnapa ja etelänapa. Mikä tämän akselin merkitys on, selviää varmaan myöhemmin.

Pitelin kiveä kädessäni. Sen ainekoostumus edusti varmaan parhaimmillaan tätä akselia ja siihen liittyvää, koska pian alkoi sen synnyttämän värähtelyn avulla tulla tuntuma niihin luonnonvoimien, jotka kuuluvat tähän osaan Maan aineellista ja eetteristä ruumista.

Jostakin olen kuullut, että alkeellisella kiviaineksella on etuoikeutena suora henkinen yhteys erittäin korkeille henkisille tasoille, pelkistettynä Kristus-voimaan. Näin näyttää olevan. Kovin eri tavoin tuntuu tämä yhteys olevan tavoitettavissa. Karjalan kuluneet vuoret ovat maailman vanhinta kalliopereää, niiden kautta saatava yhteys ja energian irrottaminen on saavutettavissa vain hyvin korkean värähtelytason avulla. Akseliin liittyvä energia taas irtoaa paljon helpommin ja myös

yhteys korkeille henkisille tasoille on rakennettavissa paljon vähemmillä ponnistuksilla ja joutuisammin.

Miksi näin eri tavoin, vaikka kysymys on saman peruskallion eri olomuodoista?

Kaikki luonnossa toimii lakien mukaisesti, mikään ei ole sattumanvaraista. Kumpakaan muotoa ja varmaan monta näiden välissä olevaa tarvitaan omaan sekä aineelliseen että henkiseen tehtäväänsä.

Näyttää siltä, että akseliin liittyvät ja helposti irrotettavat energiat ovat Maaäidin, tämän planeetan henkisen korkean haltijan, käytettävissä myös silloin kun hän liian pitkälle kiusattuna on pakotettu oikaisemaan kiusaajiaan, ihmisiä, joiden tulisi luonnonlakien mukaisesti elää ystävyydessä luonnon kanssa, kehittyä eteenpäin ihmisen vaikealla tiellä luonnosta saaden ja sille antaen. Tämän ymmärtäminen ei merkitse ihmisille pakkoa muuttaa takaisin havumajoihin, vaan asian ymmärtämistä nykykehityksen tasolta ja suunnan muuttamista luontoon suhtautumisessa.

Maaäidin puuttuminen asioiden kulkuun aiheuttaa järkytyksiä ihmiskunnalle. Ehkä Maan akseli muuttuu nykyisestään ilman tieteellisellä tavalla selvitettävää syytä, maankuori repeää jossakin tai ilmasto muuttuu kuumaksi tai kylmäksi, koska kokonaisuudessa voi muutos tapahtua myös muussa osassa kuin juuri kiusatussa.

Islannin luonnonhenget tuntuvat poikkeavan kovin paljon niistä luonnonhengistä, joita olen muualla tavannut joko paikan päällä tai etäisyyden takaa.

— — —

— — —

Islannin luonnonhenget saavat voimansa tästä »Maaäidin akselistasta». Siksi heidän käyttöenergiansa tuntuu erittäin suu- relta, ja ilmeisesti he pystyvät suorittamaan aineellisen tason tehtäviä suuremmitta ponnisteluitta. Tällaiseen eivät luonnon-

henget yleensä pyri, koska aineellinen maailma on heidän maailmansa ulkopuolella. Pakottavat syyt, kuten oman maailman uhatuksi tuleminen, muuttavat tilanteen.

— — —

II Ymmärtämättömyys

Raiskaajat

Näkyvä ja näkymätön

Maaäiti ilmentää itseään aineellisella tasolla mielikuvituksellisen runsaalla tavalla. Tämän saattaa todeta suurkaupunkien betoni- viidakoittenkin asukas pienissä puistokaistaleissa tai kukkakau- pan ikkunassa. Kovin vähän kuitenkaan pysähtytään tarkastele- maan luonnon suuren luomistyön tuloksia, koska ihmisen älyn tuottama tieto ja sen rajattomilta näyttävät mahdollisuudet ovat nujertaneet ihmisten oman ajattelukyvyyn ja etäännyttäneet heidät luonnosta. Vielä vähemmän kyetään ajattelemaan, mikä mahtaa saada aikaan tuon mielikuvituksen rajat ylittävän ilmenemisen runsauden.

Luonnossa – kuten myös ihmisen kehityskierrossa ja kaikkial- la – kaikki tapahtuu luonnonlakien mukaisesti. Nämä lait ovat luonnon henkisellä tasolla ja ilmentyvät viimeisessä muodossaan aineellisella tasolla viidellä aistilla havaittaviksi.

Kaikilla Maaäidin ilmentymillä on kuitenkin myös tavallisin aistein näkymätön olemispuoli, kuten on Maaäidillä itsellään ja ihmisellä. Puilla, kukkasilla, kallioilla – kaikella on eetterinen ole- mispuoli, eetteriruumis, jonka tiheys ja värähtelytaso riippuvat ilmentymän itsensä kehitystasosta ja tarkoituksesta luonnon suu- ressa järjestelmässä. Esimerkiksi puun kaaduttua tai tultua kaade- tuksi sen eetteriruumis hajoaa olosuhteista riippuen muutamassa päivässä tai lyhyemmässä ajassa. Joskus saattaa tällaisia »eetteri- puita» tavata pitemmänkin ajan takaa.

Vapautunut eetteriaines sulautuu takaisin Maaäidin suureen eetterivarastoon. Itse puu on tämän jälkeen tavallaan kuollutta ainetta.

Jonkin kehityskynnyksen jälkeen alkaa luonnon ilmentymälle ilmaantua myös tunne, kuten on Maaäidillä itsellään ja ihmisellä. Tuon tunteen alueen – tunneruumiin – välityksellä toimii sitten eri tasoinen viisaus, joka puolestaan on kipinä tai heijastuma Maaäidin viisaudesta. Tämä viisaus on siten kokonaan toista kuin ihmisen oman älytason tuottama ajattelu. Se on perimmälti kohtoisin jumalallisen alkuvoiman lähteestä, ja siksi esimerkiksi kehittyneen vanhan puun välityksellä saattaa tulla erittäin korkeaa viisauden siivilöimää tietoa sellaiselle ihmiselle, joka kykenee sen tavoittamaan ja ehkä myöhemmin hyödyntämään ihmisten käytettäväksi oikealla tavalla.

Esimerkiksi puun tai kukkien kasvutapahtumaan liittyy lisäksi erilaisia luonnonhenkiä, joko »pysyviä» tai sitten jotakin määrättyä vaihetta varten syntyviä. Heistä myöhemmin enemmän.

Autiomaat

Luonnontieteissä kyetään jo tutkimaan ainetta varsin pitkälle. Tieteen keinoin päästään – ellei näin jo ole tapahtunut – varmaan pian rajalle, missä itse aine ikään kuin katoaa näkyvistä ja siirtyään näkymättömille tasoille. Kirlian-menetelmän valokuvilla saadaan näkyviin jotain kasvin – myös ihmisen – eetterisestä olemispuolesta, elämänvoiman purkautumisista ja samoin jotain tunteitten ilmenemisestä.

Elämänvoima – tämä lienee kuvaava nimi – merkitsee elolliselle olennolla samaa kuin polttoaine polttomoottorille. Se toimii käyttövoimana eri tasoissa niin ihmisessä kuin erilaisissa luonnon ilmentymissä. Eetteritasossa sen värähtelyluku on karkeampaa kuin esimerkiksi tunteen tasossa.

Tuhansien vuosien ja kiihtyvästi varsinkin viimeisten kymmenien vuosien aikana on ihmiskunta raiskannut omaa Maaäitiään säälimättömällä tavalla. Näin ilmeisesti tapahtuu edelleen siihen

saakka, kunnes näistä syistä kehittymässä olevat luonnonmullistukset tulevat nykyistä näkyvämmiin esille. Ne kehittyvät kiihtyvyyden lakien mukaisesti. Muutoksen edellytyksenä olevaa yleisen ajattelutavan miltei täyskäännöstä ei voi odottaa tapahtuvaksi kuin vasta viime hädässä. Taloudellisen kasvun hyväksi kehitetyt järjestelmät ovat raudanlujat.

Luonnon näkymättömiä tasoja voi tarkastella ihminen, jolla näitä tasoja varten tarvittavat aistit ovat avautuneet. Tarkastelun voi suorittaa välimatkasta riippumatta, jolloin tulos on epäselvempi ja ikään kuin yleispiirteinen tai sitten paikan päällä saatavin selvin havainnoin. Esimerkiksi puun eetterisistä tasosta saa jou-tuisimmin ja selvimmin kuvan koskettamalla puuta ja pääsemällä tällä tavoin suoraan kosketukseen sen eetteriruumiin kanssa.

Maapallolla on laajoja autiomaita, jotka ennen ovat kasvaneet vihreitä metsiä. Luonnon tuhoamisen jälkeen ja autioitumisen alettua näyttää myös eetterinen taso – Maaäidin eetteriruumis – samalla harventuneen ja laajoilla alueilla kadonneen kokonaan. Koska vihreä luonto on väkivaltaisella tavalla tuhottu, on eetteriruumis irtaantunut maanpinnasta ja vetäytynyt syvemmälle maan eetterivarastoja kohti.

On epäiltävää, voidaanko tällaisia alueita saada enää elpymään urheimmillakaan ponnistuksilla. Kitulias pienimuotoinen kasvusto, joka tulee toimeen katoavan vähäisellä eetterisellä eväällä, saattaa kyllä pysytellä jollakin tavoin elossa. Se ei kuitenkaan ratkaise ongelmaa eikä kykene elvyttämään autiomaata sellaiseksi vihreydeksi, mikä voisi antaa itsestään jotain ihmiselle ja ihminen puolestaan sille.

Osittainen autioitumisen tuntu on myös sellaisilla alueilla kuin Välimeren rannikkomaat, missä aikanaan on kasvanut mahtavia metsiä. Eetterinen puoli on maasta harventunut, ja näin ihmisen mahdollisuudet saada ja antaa ovat pienentyneet.

Saasteet ja stressi

Autioittamisen lisäksi on Maaäidin eetteriruumista vahingoitettu uudella ajalla kahdella muullakin tavalla; saastuttamalla elinympäristöä lähinnä teollistumisen seuraamuksilla ja käyttämällä viljelysmailla ja metsissä keinolannoitteita ja tuhoaineita väärällä tavalla.

Saasteet likaavat ja turmelevat aineellista elinympäristöä, jotkut aikojen kuluessa lieventyvästi tai kokonaan katoavasti, jotkut pysyväisesti. Kaikki nämä näyttävät samalla myös likaavan Maaäidin eetteriruumista, eivät siis varsinaisesti kuluta sitä pois tai vaikuta siihen ohentavasti. Eetteriaineen laatu heikkenee, sen värähtelytaso putoaa ja tämä likaantunut aines siirtyy sitten myös kasvillisuuteen kasvutapahtumassa.

Elintarvikkeiksi käytetyssä kasvillisuudessa tapahtuu siten samanaikaisesti kahdenlaista saastumista: aineelliseen puoleen kääntyy aineellisen tason saasteita ja näkymättömään eetteriseen puoleen kertyy likaantunutta eetteriainesta. Näin kumpikin puoli, näkyvä ja näkymätön, luovuttavat käyttäjälleen vahingoittavia aineita ja tekijöitä.

Kemiallisten lannoitteiden tultua keksityiksi ja niiden tuotannon päästyä alkuun on niitä ruvettu käyttämään ehkä ylen määrin. Alun perin ei varmaankaan ole osattu tutkia tai edes arvioida, millä tavoin ne yksipuolisina ravinteina köyhdyttävät pelto- ja kasvimaat ja aiheuttavat samalla tuotteiden käyttäjille hivenainekadon. Viime aikoina on tähän vakavaan puutteeseen kiinnitetty huomiota, mutta kymmeniä vuosia noudatetun keinolannoittamisen perussuuntauksen muuttaminen on monista syistä varmaan tuskallisen vaikeaa.

Tällaisessa viljelyssä maa pakotetaan antamaan enemmän kuin mihin se itse asiassa kykenee, ja lisäksi epätasapainoisesti, toisin kuin mitä se tekisi luonnontilassa tai oikein lannoitettuna ja hoidettuna. Tuotteen massa lisääntyy, mutta laatu huononee. Maa

stressaantuu samalla, ja myös tämä stressi siirtyy tuotteeseen ja sitä kautta ihmiseen.

Maaäidin eetteriruumista tämä ryöstäminen näyttää ohentavan ja samalla se joutuu pois tasapainoisesta tilasta. Käyttäjälle tuleva »näkymätön ravinto» ei siten ole laadultaan oikeaa vaan häiriötilassa.

Metsänlannoituksessa Suomi lienee edelläkävijä metsäisten maiden joukossa. Lannoittaminen on ehkä suoritettu miltei yksinomaan tyypellä, mikä näyttää vaikuttaneen Maaäidin eetteriruumiiseen jotakuinkin samalla tavalla kuin edellä kerroin viljellyistä maista. Eetteritaso häiriintyy tosin vielä enemmän, ja vastaavasti tämä näyttää tapahtuvan myös puissa.

Tämä ja monet muut ihmisen aiheuttamat kasvutapahtumassa esiintyvät häiriötekijät saavat aikaan sen, että luonnonmukaisesta kehityksestä poikkeamaan pakotetusta puusta tulee myös aineelliselta puoleltaan häiriintynyt. Vakavimmassa tapauksessa se siis sairastuu ensin eetteriseltä olemispuoleltaan ja tulee kyvyttömäksi vastustamaan erilaisia tauteja ja tuhoavia hyökkäyksiä. Sairaus siirtyy aineelliseen olemispuoleen ja puu sairastuu tavallisin aisteinkin havaittavasti.

Terveen ja tasapainoisen, luonnon ohjelmoimalla tavalla kasvaneen puun eetteriruumis on tiivis ja yhtä laaja kuin aineellisen puolen, tai se ulottuu hieman sen ulkopuolelle. Elämänvoiman virrat kulkevat siinä tasaisesti ja rauhallisesti. Pelkästään tyypellä kasvamaan pakotetun puun eetteriruumis voi olla monella tavoin viallinen – epätasainen, samea tai harva, maanpinnan paikkeilta ohueksi kulunut, joskus myös löyhä ja irrallinen, jolloin puu on sokkitilassa.

Puut ovat selkeästi yksilöllisiä eläviä olentoja. Eetteritason häiriötekijät saattavat ajan mittaan samassa ja seuraavissa ikäpolvissa saada aikaan vakavia vääristymiä ja epämuodostumia.

Napapiirin takana

Kylmä, lähes uhkaava tuntu oli siinä autokolonnassa, joka viimeimmän Lapin matkamme päätteeksi vyöryi vastaan Rovaniemen ja Kemlin välisellä maantiesuudella. Yksikköön kuului iso raskas henkilöauto ja asuntovaunu. Kolonna oli jakautunut ehkä kymmeneen ryhmään. Viimeisimmän auton järjestysnumero oli 52.

Kolonna tuntui symbolisoivan sitä uhkaa, minkä lähitulevaisuudessa paisuva turistivirta aiheuttaa Lapin herkästi haavoittuvalle luonnolle. Luonnon merkityksen tultua laajemmalti ymmärretyksi alkaa virta pian tulvia yli äyräitten, ellei sitä oteta hallintaan ja kuriin. Vierasmaalaisten turistien on vaikeaa ymmärtää, mitä saa ja mitä ei saa tehdä, ellei heitä neuvota kädestä pitäen ja myös huolehdi neuvojen noudattamisesta.

Lapin luonto on toisenlainen kuin rintamaitten. Omassa sitkeydessään se elää monin paikoin vain sellaisten näkymättömien järjestelmien turvin, joita ei tunneta tieteen piirissä. Näiden turva- ja suojatoimenpiteiden järkyttäminen saattaa aiheuttaa pahimmassa tapauksessa esimerkiksi metsän lopullisen kuolemisen.

Lapin luonto on arvioitu rahassa ja sitä on myös alettu muuttaa rahaksi. Lapin luonnossa on kuitenkin olemassa sellaisia näkymättömien tasojen voimia, joita ei ole mahdollista arvioida rahana ja joiden merkitys saatetaan ymmärtää vasta tulevaisuudessa ihmiskunnan pyrkiessä etsimään ulospääsyä omasta kriisitilastaan luonnon antamien voimien avulla. Esimerkiksi tekojärvet järkyttävät näiden voimien muodostumiselle tarvittavaa tasapainotilaa.

Viimeisellä käynnillä osuin alueille, missä metsien tasapainoa ja elinmahdollisuuksia oli järkytetty varmaan ymmärtämättömyydestä johtuneilla toimilla. Luonto antaa mielellään myös Lapissa omastaan ihmiselle, ja erityisesti siellä, koska luonnolla on siellä aina ollut ihmiselle suurempi merkitys kuin etelässä. Ymmärtämättömyys ei vapauta tekojen seurauksista.

Viimeisenä matkapäivänä kuljin laajalla alueella, melko korkealla sijaitsevalla ja myös siitä syystä puiden elämisen mahdollisuuksien rajamailla. Alue oli joskus aikanaan hakattu paljaaksi ja

kulotettu niin perusteellisesti, ettei edes virallisesti tuhottavaksi tuomittu hieskoivu – maan ja maaeetterin uudistaja – kyennyt saamaan jalansijaa. Mäntyistutukset – kenties eivät ensimmäiset – olivat kuolemassa. Maan eetterinen olemispuoli oli kadonnut ja harventunut maanpinnan läheltä. Alueesta on ehkä syntymässä tundraa.

Luonnon säättämässä järjestyksessä kuolema synnyttää uutta elämää. Tässä oli tapahtunut ihmisen aiheuttama tarpeeton kuolema, joka ei synnytä elämää.

III Metsissä ja kedoilla

»Puu puheli –»

Peikonsormet

Monta vuotta sitten kävelin kesämökkimme saarella yksinäni ilman sen ihmeempää tarkoitusta vain taivastellen kaunista ke-säistä päivää ja kuunnellen luontoa. Mökin läheisyydessä on joi-takin metsänreunan isoja kuusia. Pysähdyin erään kuusen luokse ja huomasin kädenulottuman korkeudella muutamia kuivia ok-santappeja, joita peitti sormenmentävä ja -mittainen kaarnatuppi. Otin niitä ja panin sormiin.

Kuin peikonsormet, ajattelin itsekseni.

– Hm, urahti kuusi syvällä äänellä. Äänessä oli nuhdetta, mutta samalla myös jotain salaista leikkimieltä, minkä tarkoituksesta en päässyt selville.

En ollut koettanut saada kuuseen minkäänlaista yhteyttä, mutta se oli tavoittanut ajatukseni ja vastannut siihen unohtaen juron luonteensa vaatimukset.

Mökillä riisin peikonsormet pois ja huomasin kaarnatuppi-en olleen sisältä lämpimän pihkaiset ja sormieni nyt samanlaiset. Aihe kuusen juroon leikkimieleen selvisi samalla.

Metsän henki

Suomen luonto on vielä verrattain puhdas, ainakin jos sitä vertaa Keski- ja Etelä-Euroopan luontoon tai vaikka Yhdysvaltain länsi-osan valtioihin. Suomalaisten itsensä, mutta myös muun ihmis-kunnan kannalta olisi erittäin merkityksellistä, että Suomen luon-to säilytettäisiin järkevyyden rajoissa siinä luonnontilassa kuin

se on mahdollista. Tämän ajattelun taustasta myöhemmin vähän enemmän.

Puhtaassa luonnossa kasvaa myös puhtaita puita, jotka vanhessaan muuttuvat yksilöiksi yhteisössä, mihin myös ihmisten pitäisi pyrkiä omassa yhteisössään. Puun eetteriruumista korkeammalla värähtelytasolla on sen tunneruumis. Sen kautta kulkee viisaus – yhteys Maaäidin olemukseen – ja tähän kokonaisuuteen rakentuu sitten puun luonne, persoonallisuus, tai miten sitä olisi oikein kutsua.

Puulla on siten aineellinen ruumis, eetteriruumis ja tunneruumis. Se on elävä olento siinä kuin ihminen ja eläin. Sen tehtävä Maaäidin ilmentäjänä on toinen kuin eläimellä tai ihmisellä, koska se on sidottu paikalleen siihen kohtaan, missä sen elämä on alkanut. Se ei voi myöskään puolustautua pakenemalla tai muulla tavoin, sen on alistuttava siihen, mitä sille tehdään.

Luonnon tajuaminen tällä tavoin aiheutti itselleni aluksi vaikeuksia käytännön elämässä, koska tuntui siltä, ettei mitään voi taittaa, kaataa tai millään tavoin turmella. Varmaan luonto itse auttoi pääsemään tästä tavalliseen elämään soveltumattomasta ajattelusta.

Päästyäni luontoon suhtautumisessa maan kamaralle aloin elää uudella tavalla. Tarvitessani mökillä saunavastaa selvitin ennen työhön ryhtymistä, minkä verran mistäkin tiheikön koivunvestasta saattoi taittaa oksia haittaa tuottamatta. Tuntui siltä, että kaikki halusivat kilvan antaa omastaan, koska näin ne saattoivat auttaa ihmistä. Ne tiesivät omalla viisaudellaan, että tuore koivuvas-ta luovuttaa puilla lämmitetyn saunan miedossa löylyssä hyvän tuoksun lisäksi tuoretta elämänvoimaa ystävälleen ihmiselle, joka arkipäivän tyhjäksi pusertamana on onnistunut pääsemään kesämökille.

Männyt olivat siementäneet rannan tuntumaan tiheän taimikon, joka piti harventaa. Pienillä taimilla ei ollut yksilöllisyyttä, vaan ne ajattelivat eräänlaisen ryhmäsielun välityksellä. Ne

ymmärsivät heti harventamisen tarkoituksen ja hyväksyivät sen vastaan panematta. Itse työn ajaksi ne näyttivät itsestään vaipuvan ikään kuin uneen ja kasvamaan jätetyt heräsivät vasta työn tultua tehdyksi.

Aikaisemmin oli tervaleppien tuottaman rantavesakon harventaminen ollut tuskallisen raskasta puuhaa. Luonnon avauduttua uudella tavalla työn luonne muuttui, vesakko tuntui antavan voimaa eikä vievän sitä.

Viime syksynä tunnustelin kesämökin koko männikön saadakseni selville niiden puutuhkan tarpeen. Kovin mittavasta työstä ei ollut kysymys, koska mäntyjen lukumäärä taitaa jäädä melkoisesti alle kolmenkymmenen. Erästä puuta koskettaessani ja sitä kuunnelllessani se sanoi:

– Kiristää.

Huomautuksen aihe löytyi viereisestä puusta. Siihen olin pari vuotta sitten kiinnittänyt pyykkinarun, mitä ei olisi pitänyt tehdä. Huonon omantuntoni ja laiskuuteni olin silloin vaimentanut puukapuloilla, jotka olin laittanut narun alle estämään sen syöpymistä kaarnan sisään. Puu oli kasvanut. Koska naru ei ollut antanut periksi, olivat kapulat painuneet syvälle kaarnan sisään kenenkään sitä huomaamatta.

Luonto puineen on ihmistä varten, ja ihminen luontoa varten. Tähän ystävyyteen rakentuu kanssakäyminen. Luonto antaa mielellään sahatukkeja ja kuitupuita ihmiselle, koska ihminen tarvitsee niitä. Tämä tarve pitää vain tyydyttää järkevästi ja rakastavasti, ei ryöstämällä ja raiskaamalla, koska siten ihminen tuhoaa myös omia elinmahdollisuuksiaan.

Rakkaus riittää silloin, kun ei ole mahdollisuuksia saavuttaa yhteyttä luontoon syvemmillä, näkymättömille tasoille ulottuvalla tavalla. Rakkaus antaa myös ymmärryksen siihen, mitä voi tehdä ja mitä ei pidä tehdä.

Vanhat viisaat

Kullakin kansalla on eräänlainen perusluonne, josta periytyy yksilöihin enemmän tai vähemmän piirteitä. Sama on havaittavissa puissa, erityisesti Suomen voimakkaan luonnon puissa.

Havupuut ovat perusolemukseltaan enemmän miehisiä, lehtipuut naisellisia. Varsinaista sukupuolista eroa henkiselällä tasolla ei ole, ainoastaan perustuntuma.

Kuusi on kaikkein syvällisin, ehkä tästä johtuen se on myös hitaasti avautuva ja juronlainen. Se tekee yhteyden etsijästä ensin omat päätelmänsä ja avautuu vasta sitten. Avautumisen jälkeen sen viisauden juuret tuntuvat ulottuvan syvälle Maaäidin viisauteen ja aivan uusille värähtelyalueille kuin missä sen oma tunneruumis toimii.

Mänty on iloisempi – jos kuusi on basso, niin mänty on tenori. Se avautuu yhteyden etsijälle yleensä välittömästi, luottavaisesti ja enempiä tutkistelematta. Sillä on ikään kuin suorat ja selkeät mielihitteet elämästä ja suhtautumisesta siihen. Elämän synnyt syvät se jättää mielellään sukulaiselleen kuuselle.

Nuori koivu saattaa olla ujon naisellinen – kuin tyttö, joka on huomannut kasvaneensa nuoreksi naiseksi ja mielihyväkseen sekoittaneensa lähiympäristön poikien ajattelukyvyn pahanlaisesti. Suuret yksilölliset koivut säilyttävät edelleen naisellisuutensa suurematta kuitenkaan mennyttä nuoruutta. Ihmisten maailman ulkoiset sidonnaisuudet eivät ulotu luonnon pariin. Kuhkan ikään kuuluvat luonnonlakien mukaan omat ominaisuutensa, ilonsa ja murheensa.

Vanhat sitkeät katajat saattavat olla erityisen tunteellisia. Eräällä mäellä kasvoi muutamia hyvin vanhoja katajia. Hyväilin lähintä ja aioin jatkaa matkaa. Muut lähellä olevat tummuivat kuitenkin tunnerruumiiltaan, niin pahoillaan ne olivat tahdittomasta käytöksestäsi. Hyväilin niitä kaikkia, ja siunaus kulki mukanani koko metsän halki.

Pensaat ovat yleensä vähemmän yksilöllisiä kuin puut, vaikkei tätä ajatusta voi soveltaa suoraviivaisesti. Poikkeuksia on varsin paljon. Tarkkasilmäinen luonnossa kulkija saattaa havaita yksilöllisyyden puissa ja pensaissa, vaikka ei kykene tunkeutumaan niiden näkymättömälle alueelle.

Pensaiden tunne on yleensä herkempi kuin puiden, ja ne ilmaisevat tunteensa välittömästi. Kävelimme kerran keväthangella syrjäisessä ja puhtaassa luonnossa. Ojan pientareella kasvoi tuuheha paju, jonka oksissa pajunkissat ennustivat pääsiäisen läheisyyttä. Ajattelimme taittaa siitä joitakin oksia maljakkoon, mutta sitten luovuimme ajatuksesta – kauniimpia ne olisivat siellä omalla paikallaan.

Lähdimme kävelemään. Takaisin oli palattava toteuttamaan oksien taittamisen ajatus, koska paju halusi antaa itsestään meille iloa.

Jossakin Välimeren rannikolla ja saarissa tutkistelin Maaäidin sikäläisestä ohuesta eetteriruumiista eetteritason elämää saavia puita. Tuhatvuotinen koloja täynnä oleva oliivipuu, Johanneksen leipäpuu, vuoren rinteellä kasvava sitkeä laakeripuu – kaikki sikäläiset puut poikkeavat huomattavasti Suomen metsien puista siinä, että niiden eetterinen olemispuoli on eräällä tavalla sitkeä ja tumma. Eläviä ja vilkkaita ne eivät ole, vaan niiden tunneruumiissa asuu alakuloisuus elämisen mahdollisuuksien vähennyttyä siinä määrin, että ne vain vaillinaisesti kykenevät antamaan itsensä ihmiselle.

Sama eetteritason ohuus näyttää olevan myös etelän tuottamisessa hedelmissä niiden monista hienoista ominaisuuksista huolimatta. Niistä voi siis saada ikään kuin ulkoista hyvää, mutta sisäisen hyvän saaminen jää vähäiseksi. Suomen ja yleensä pohjoisten seutujen marjoissa ja oikein kasvatetuissa hedelmissä ja vihanneksissa on sen sijaan voimaa ja terveyttä paljon runsaammin ja tasapainoisemmin. Niissä on myös varastoituna Pohjolan valoa ja valkeutta.

»– kukka kuuli»

Kedon kukkasat

Kukkien maailma on toisenlainen kuin puiden ja metsän maailma. Yksivuotisissa kukissa ei juuri ennätä tapahtua yksilöitymistä, vaikka kukka kasvaisi isoksi ja tuottaisi kauneudellaan ja hyvällä tuoksullaan paljon iloa ympäristölleen ja ruskeajuovaisille karvaiselle kimalaisilla. Puhtaassa niille kuuluvassa ympäristössä niissä on paljon elämäniloa. Usein tällaisten loistavien ja kauniiden, mutta myös pienten ja ujojen kukkien vaikutuspiirissä iloitsevat pienet keijukaiset, joiden oma ohut eetteriruumis on tuskin nähtävissä ja tunneruumis täynnä iloa ja leikkiä.

Monivuotiset kukat yksilöityvät paljon lyhyemmässä ajassa kuin puut. Tämä kait johtuu osaltaan niiden vähäisemmästä eliniästä. Niiden kautta saattaa myös tavoittaa Maaäidin syvää viisautta, mutta tuon yhteyden saavuttaminen on harvinaisempaa ja vaikeammin toteutuvaa kuin puiden avulla. Värähtelytaso on tällöin korkea ja siten huolellisemmin etsittävä.

En oikein tiedä, mitä tästä luonnonkukkien maailmasta kirjoitaisin, niin moni-ilmeinen ja rikas se on. Yksi sanoma niillä on: Rakkaudella ja ymmärryksellä toteutettua taittamista eivät kukat pane pahakseen, koska tietävät tuottavansa iloa ihmisystävälleen tämän kodissa kivierämaan keskellä.

Joissakin yksinkertaisissa metsäkasveissa saattaa olla arvaamattoman paljon eetteritason voimia. Esimerkiksi talvella maljakkoon kerätyt tavalliset puolukanvarvut luovuttavat sellaisia eetteritason voimia, joita lähellä oleva ihminen tietäen tai tietämättään saattaa käyttää hyväkseen. Kaikessa tässä on avaimena rakkaus luontoon.

Tuvan puolella

Vanhan kansan ukot murahtelivat hyvän huomenensa kessumailleen käydessään aamutoimilla nurkan takana, ja emännät puhelevat hellästi pelargonioilleen ja annansilmilleen. Ehkä heillä oli vaistonvarainen ymmärrys omien lemmikkiensä tunneruumiista, tunteen tasosta. Tällä tavoin osittamalla rakkauttaan he auttoivat niiden kasvamista ja hyvinvointia.

Vielä nykyisenä valistuneena tiedon aikakautena tapaa aika usein sellaisia koteja, joissa emäntä rakastaa huonekasvejaan ja keskustelee niiden kanssa tai ajattelee niistä muuten vain hyvää ja myönteistä. Tällaisten kotien huonekasvit ovat yksilöityneet enemmän kuin muualla, ja ne puolestaan saattavat antaa ihmiselle ystävyyden perusteella omia voimiaan. Suurista voimista siinä ei useinkaan ole kysymys, koska nämä kasvit eivät elä vapaassa luonnossa vaan rajoitetuissa sisätiloissa.

Aikanaan oli huonekasvien kevättalvinen uuteen ruukkuun ja multaun muuttaminen Ailille ja minulle tuskallinen toimitus. Molemmat olimme urakan jälkeen näännyksissä, kunnes selvisi, etteivät kasvit olleet ymmärtäneet muuttamisen ja siinä samalla tapahtuneen repimisen syytä, vaan olivat panneet vastaan kaikin voimin. Tämän selvittyä sanoimme kasveille, että oli kysymys niiden parhaasta. Vaikeudet katosivat.

Kerran meillä oli köynnöskasvi, joka ikänsä takia alkoi mennä huonoon kuntoon. Se olisi pitänyt palauttaa takaisin luonnon kiertokulkuun. Kysymys oli kuitenkin kovin vanhasta ja yksilöityneestä kasvista, jolla oli myös voimakas tunneruumis. Vanha ystävä olisi pitänyt kantaa kerrostalon kolkkoon roskasäilöön. Meistä ei ollut siihen, ja niin lykkäsimme toimenpidettä toistaiseksi.

Jonakin iltana vanha ystävä otti itse ohjakset käsiinsä. Kulkiesani ohitse se pyysi, että veisin sen metsään maatumaan. Samalla se ponnisteli kovasti jonkin aikaa. Sen eetterinen olemispuoli ja tunneruumis irtautuivat aineellisesta, ja niin saatoin viedä metsään pelkkää maatumaan tarkoitettua kuollutta ainetta. Sen

etteri- ja tunnerruumis leijuivat huoneessa parisen päivää ja ohentuivat sitten näkymättömiksi, sulautuivat Maaäitiin.

Villiviini

Kesämökin vanha villiviini on viisas ja huumorintajuinen siitä huolimatta, ettei se ole vuosien mittaan saanut sille kuuluvaa kohtelua vähäisen mökillä olon takia.

Olimme kerran lähdössä mökiltä ja siinä vaiheessa huomasin, että villiviini ainoana varsinaisena hoidettavana pihakasvina olisi pitänyt kastella. Olin perin väsynyt. Villiviini tuntui olevan siitä huolissaan ja antoi ajatuksen ymmärtää, ettei kasteleminen ole tarpeellista, koska tulee sade. Asia oli selvä, jätin kastelematta. Seuraavaan viikonloppuun mennessä ei ollut satanut pisaraakaan, ja mökille tultuamme oli villiviini aivan uuvuksissa. Näin se oli toiminut suuressa rakkaudessaan.

Kerran kuljin villiviinin ohitse ja siltä tuli välähdyksenomainen vaikutelma, että sen suojassa on tekeillä linnunpesä. Kiipesin ylös tutkimaan räystääsharjan alustaa, missä aikaisemmin oli ollut pikkulinnun pesä.

Siellä ei kuitenkaan ollut mitään, ja niin arvelin erehtyneeni. Seuraavana päivänä huomasin pikkulinnun rakentavan touhukkaana pesää alemmas, kokonaan uuteen paikkaan. Tuntui siltä, että villiviini hymyili ystävällisesti linnunpesän löytäjälle.

IV Nuoremmat veljemme

Synty

Yhteinen kehto

Asuinplaneettamme saatua aineellisen muodon alettiin sille kehittää elolliseksi kutsumaamme kasvikunnan elämää. Kehitys alkoi yksinkertaisista muodoista, ja pitkien ajanjaksojen kuluessa muodostui lajien runsaus vedessä ja sitten kiinteällä maalla. Käytetyn ajan pituudella ei kuitenkaan ollut merkitystä, koska ajan ohjelmointi oli kokonaan toista kuin ihmismitalla mitattuna.

Sitten alkoivat ilmaantua eläinkunnan ensimmäiset yksinkertaiset muodot. Ne jakautuivat ja kehittyivät aikojen kuluessa monenlaisiksi vesiin, kiinteälle maalle ja ilmaankin. Jossakin vaiheessa tuli sitten aika istuttaa ihminen Maaäidin taimitarhaan kehittymään pois silloisesta pelkästä aineettomasta muodostaan.

Aluksi ihminen oli hyytelömainen olento, täysin ohjattava ja johdettava. Vähitellen hänestä muotoutui sitten jättimäinen kömpelö ihminen, johon ohjelmoitiin kehittymään ihmisen henkisiä ominaisuuksia. Edelleen hän oli kuitenkin ohjattava ja johdettava, kunnes hänet viimein katsottiin kelpolliseksi selviämään yksin olemassaolon kovassa taistelussa.

Häneen istutetut henkiset ominaisuudet erottivat hänet muusta luomakunnasta, kasvikunnasta ja eläinkunnasta. Pian hän huomasi niiden antamat mahdollisuudet ja alkoi käyttää niitä väärin. Kasvikunnan hän jätti aluksi rauhaan, mutta eläinkuntaa hän alkoi alistaa valtaansa käyttämällä orastavaa älyään ja sen suomia mahdollisuuksia. Hänen älynsä ja viettinsä johtivat hänet harhaan niin perusteellisesti, että hän sekaantui eläimiin ja jätti jälkeensä ihmisen ja eläimen sekamuotoja.

Siitä lähtien ovat eläinkunta ja ihmiskunta käyneet lävitse lukuisat kehitysvaiheet. Kummankin osalla ovat monet kehitysmuodot täyttäneet tehtävänsä ja hävinneet uusien tieltä. Eläinkunnassa tämä on tapahtunut Maaäidin säätämällä tavalla, mutta ihmiskunnassa on häviämisen usein aiheuttanut ihmiskunnan itsensä harhaan viemä kehitys. Se on tuhonnut itsensä ennenaikaisesti ja vaikeuttanut ja hidastanut siten aineelliseen olemassaoloonsa kuuluvaa kehitystä.

Tänä päivänä ihminen käyttää valtaansa tuhoisammin kuin ennen, koska hänellä on siihen paremmat mahdollisuudet. Kaikki nämä väärinkäytökset joutuu ihminen sovittamaan, koska karman – syyn ja seurauksen – lakia ei voi väistää.

Veli

Tulimme kerran Lapista ja poikkesimme matkalla erääseen tuttavaan taloon, jonka pihamaalla oli naruun sidottuna Suomen pystykorva. Koiraa emme olleet aikaisemmin tavanneet. Isäntä päästi sen irti köydestä ja sanoi sen olevan juron, vieraisiin sopeutumaton.

Istuimme sisähuoneessa. Ovi eteiseen ja edelleen pihaan oli avoin, valoisa kesä tulvi pihalta sisälle. Koira juoksi huoneeseen, missä meitä oli puolenkymmentä istumassa ja tarinoimassa. Se kiersi ympäri ja tultuaan kohdalleni löysi etsimässä. Se työnsi päänsä käsieni väliin ja jäi siihen liikkumattomaksi. Käsiäni olin pitänyt polvien päällä.

Silloin näin, että sen pää oli kipeä, harmaus eetterisellä olemispuolella oli levinnyt päästä kaulaan saakka. Parantavaa voimaa alkoi hiljalleen virrata käsieni kautta. Harmaus alkoi haihtua, ja samalla hetkellä kun lopullinen kirkastuminen tapahtui, koira veti päänsä käsieni välistä ja juoksi pihalle omaan koppiinsa ilmeisen tyytyväisenä. Koska se oli juro suomalainen pystykorva, ei sen arvolle sopinut kiittävä haukahdus.

Eläimellä on aineellisen ruumiin sisällä eetteri- ja tunneruumiit kuten ihmisellä ja metsän puilla ja lisäksi eräänlaisessa aikeellisessa muodossa henkisempi osa. Tämä siirtyy kuoleman tapahtumassa omalle henkiselle tasolleen »eläinten taivaaseen» ja syntyy sieltä uudelleen kehittymään aineelliseen elämään tälle kotiplaneetalleen.

Eläin ajattelee tunneruumiinsa välityksellä kuten kasvikunnan kehittyneet yksilöt. Tunteen ajattelun tasolla pystykorva tiesi, että apu oli lähellä ja toimi sitten sen mukaisesti. Juuri tunteen tasolla eläin ymmärtää, onko esimerkiksi joku ihminen sille myötämiehen, vihainen tai peloissaan sen läheisyydessä. Eläin suhtautuu sitten tähän ihmiseen oman tasonsa mukaisesti.

Keskusteleminen – oikeastaan lyhyitten ajatusten tai ajatuskipinöitten vaihtaminen – on mahdollista eläimen kanssa silloin, kun tavoittaa tämän tunneruumiin värähtelytason. Lähettimen ja vastaanottimen tulee olla samalla värähtelytasolla, aaltopituudella.

Eläimen tunneruumiin – samoin siis ajattelun – värähtelytaso on kokonaan toisella alueella kuin kasvikunnan kehittyneiden yksilöiden. Vaikka eläin on toisaalta kasvikuntaa korkeammalla kehitystasolla, mitä osoittaa myös sen kuuluminen ihmisen tavoin jälleensyntymän kehityskierto, värähtelee sen tunneruomis varsin karkealla alueella. Kasvikunnan kehittyneillä yksilöillä sen sijaan on vastaava värähtely korkealla tasolla.

Tämä saattaa johtua siitä, että kasvikunta on paljon vanhempi kuin eläinkunta. Siten sen yhteyskanavat Maaäidin olemukseen ovat korkeammalla tasolla kuin eläinkunnan.

Näyttää siltä, että ihminen tuntee yleensä läheisemmäksi eläimen kuin jonkin kasvikunnan kehittyneen yksilön. Tämä johtuu paljolti siitä, että materialistinen elämäntavotus pitää kasvikuntaa lähes kuolleena aineena.

Pari ystävää

Kesämökkimme pihamaalla koikkelehti kerran nyrkin kokoinen metsäjäniksen poikanen. Kun menimme lähelle, se ihmetteli kovasti isoja ihmisiä ja hyppäsi sitten järveen niin pitkälle kuin honteloilla korvillaan ylti. Pikku räpäle nostettiin tietenkin lämpimälle rantakivelle kuivumaan. Se piti paikasta ja päätti enempää kyselemättä jäädä pihajänikseksi.

Tutkistelin sen olemusta. Sen eetteriruumis oli sameahko, samoin tunneruumis. Ajatuskosketusta ei siihen voinut saada, koska sen kehitystaso ei vielä yltänyt sellaiseen. Yksilöllisyys herää vasta kehittyneemmissä muodoissa, varsinkin kotieläimissä se saattaa olla voimakkaasti näkyvissä.

Pikkuinen kaveri tuntui olevan puhdistavan hoidon tarpeessa. Kauttani virtasi siihen hyvin heikko puhdistavan voiman värähtely. Se vaikutti heti – heinää silppuavat leuat lakkasivat jauhamasta, silmät rävähtivät auki, sitten kaatuivat pitkät herkät korvat pitkin selkää ja muutamassa sekunnissa se oli täydessä unessa pää somasti ristiin pantujen etujalkojen päällä. Kun puhdistavan voiman virtaus lakkasi, se havahtui ja ryhtyi aikaisempaa innokkaammin pupeltamaan mieliheinäänsä.

Samalla tavoin vaikutti puhdistava voima myöhemminkin, samat liikkeet toistuivat. Muutaman »käsittelykierroksen» jälkeen se vaikutti kirkkaalta ja pirteältä. Syksyllä se sitten katosi pihamaalta luonnon suureen kiertokulkuun.

Eräänä viileänä alkukesän iltana käväisi Aili Kouvolan kotimme parvekkeella ja huomasi sen nurkassa kuolleelta vaikuttavan mustan pienen linnun. Se oli tervapääsky. Ehkä nälkä ja kylmä olivat uuvuttaneet sen, ja se oli etsinyt turvaa parvekkeelta.

Pitelin sitä kädessäni. Hiljalleen se alkoi virota. Silmät aukenivat, katselivat tarkkaavaisesti ympäri keittiötä. Sitten se tavoitti katseeni. Sen peloton ja erittäin älykäs katse tuntui tunkeutuvan sisimpääni. Ehkä se halusi sanoa jotakin, mutta en tavoittanut oikeaa värähtelytasoa.

Yön jälkeen se näytti niin hyväkuntoiselta, että päätimme antaa sen itse ratkaista oman kohtansa. Menimme parvekkeelle. Siellä se pudottautui kädestäni siivilleen, lensi pois päin parisataa metriä ja käänsi sitten suoraan meitä kohti. Viime hetkessä se sujahti ylöspäin ja katosi korkealla lentelevien tervapääskysten joukkoon.

Paistiin päästyä

Ihminen käyttää eläinkuntaa ravinnokseen tuhlailevalla tavalla. Alun perin on ehkä ollut tarkoitus käyttää ravinnoksi vain kasvikuntaa, mutta jossakin vaiheessa on ihminen ottanut itselleen tämän laajennetun oikeuden. Kehitys on johtanut siihen, että ketjun katkaiseminen on käytännössä varmaan enää mahdotonta. Tuntuu siltä, että Maaäiti on eräällä tavalla hyväksynyt syntyneen tilanteen. Järkevä käyttö ja tuhlaavaisuus ovat sitten kokonaan eri asioita.

Teollistunut lihantuotanto on tuonut muassaan ihmisille erittäin haitallisia tekijöitä. Lihaa tuotetaan pakottamalla eläimet olemaan paikallaan, jotta paino saataisiin nousemaan mahdollisimman nopeasti. Samoin niille syötetään kemiallisia aineita tehostettua ravintoa kasvun jouduttamiseksi. Kun aika on tullut, lastataan ne kauhun ja pelon täyttämään karja-autoon ja viedään odottamaan teurastamista. Näiden kolmen teon vahingolliset vaikutukset siirtyvät lihan ravinnoksi käyttämisen välityksellä ihmisiin.

Eläin ajattelee tunteella, sen tunneruumis on hyvin herkkä vastaanottamaan vaikutteita ja aavistamaan tulevaa. Teurastamon ajoneuvossa ja moninkertaisesti itse teurastamossa on sakeana värähtelynä kauhua ja sokeaa pelkoa edessä olevasta kohtalosta. Kuolema ei tässä tapauksessa ole luonnollinen, luonnon kierto-kuuluun kuuluva, vaan väkivaltainen ihmisen aiheuttama.

Metsänriista on ihmisen ravintona paljon puhtaampaa. Se on luonnosta saatua, eivätkä henkiset kielteiset ominaisuudet ennätä

kerääntyä eläimeen ainakaan silloin, kun tappaminen tapahtuu viivytyksettä.

Sijaiskärsijät

Eläinten käyttäminen lääketieteellisiin ja muihin tieteellisiksi kutsuttuihin koetarkoituksiin on kaikkiallisten kehityslakien kannalta katsottuna suurta julmuutta, jonka saattaa keksiä vain ihmisen äly. Luonnon kiertokulussa ei ole mitään vastaavaa, vaan kaikki toteutuu tapahtumana, missä kuolema antaa tilaa uudelle elämälle.

Tuntuu siltä, että tieteellisistä kokeista vain pieni osa voitaisiin katsoa todella välttämättömiksi palvelemaan ihmistä lääketieteen alueella. Tältäköön osalta ihminen ei saa karmallista vapautusta, koska ystävää – luontoa – ei ole oikeus käyttää näin hyväksi. Ihmisen pitäisi selvittää tämänkaltaiset, useimmiten itse väärällä elämäntavalla aiheutetut vaikeutensa muulla tavoin kuin käyttämällä hyväksi avuttomia eläimiä.

Koska eläimet eivät ole kyenneet vastarintaan on niiden käyttö kokeisiin ollut helppo ratkaisu, eikä kysymystä ole tarvinnut edes miettiä. Jos tilanne olisi ollut toisenlainen, olisi tieteessä lähdetty etsimään kokonaan muita menetelmiä, jotka olisivat saattaneet tuottaa parempia tuloksia.

Tuntuu siltä, että koetulokset ovat monessa tapauksessa puutteellisia, joskus ehkä harhaan johtavia, koska ihminen ja eläin ovat rakenteeltaan varsin erilaisia.

Ihmisellä on älytaso, älyruumis, mitä eläimellä ei ole lainkaan. Vaikkei ihmisen äly ole monessa tapauksessa korkea, toimii se silti paljon korkeammalla värähtelytasolla kuin pelkästään tunneruumis ja vaikuttaa siten osaltaan ihmisen aineellisen ruumiin värähtelytason nousemiseen eläimen värähtelytasoa korkeammalle.

Ihmisen tunneruumis on keskimäärin korkeammalla tasolla kuin eläimen, ja siinä on vaikuttamassa useampia tekijöitä. Näin se myös osaltaan säteilee eri tavalla aineelliseen ruumiiseen.

Ystävyyden velvoitteet

Toisaalta on tiede käyttänyt väärin eläimiä kokeisiin, toisaalta taas auttanut niitä omilla keinoillaan. Vaikka tässä on kysymys lähinnä ihmisen omaksi hyödyksi, huviksi tai turvaksi kehitetyistä kotieläimistä, ei tämän työn merkitys ole väheksyttävää Maaäidin kannalta katsottuna.

Ihmiset etääntyvät aina enemmän toisistaan, koska materialistinen elämäntapa ohjelmoi ihmiset ulkoisella tavalla. Tämän mukana alkavat lämpö ja rakkaus vähetä ihmisten elämästä huolestuttavassa määrin. Kuitenkin tärkein tasapainoisen elämän rakennusaineksista on juuri rakkaus.

Eläimet voivat tässä ihmiskunnan murrosvaiheessa auttaa ihmisveljiään. Lemmikkieläin näyttää usein olevan lapsen ainoa rakkauden kohde – lapsen, jolla ei itse asiassa ole todellisia vanhempia, jotka ulkoisen elämänmuodon lisäksi olisivat kykeneviä antamaan lapselle tämän välttämättä tarvitsemaa rakkautta.

Rakkaus eläimeen ei kuitenkaan saisi olla ylenpalttista eikä itsestä. Joskus ihminen menettää osan ihmisyyttään ylenpalttisessa rakkaudentarpeessaan. Koirantaluttaja saattaa olla niin samaistunut lemmikkiinsä, että hänen tunneruumiinsa on hiljalleen muuttunut pysyvästi samalle tasolle tämän kanssa. Muuttuminen alkaa vaikuttaa myös ulospäin, eleisiin ja käyttäytymiseen. Tämä ei ole tarkoitus, koska ihminen on eläimen vanhempi veli.

Itsekäs rakkaus pitää tieteen keinoin elossa lemmikkiä, jonka aika »eläinten taivaaseen» siirtymiselle on jo kaukana takanapäin. Eläimellä on oma elinaikansa kuten myös ihmisellä, kumpakaan ei olisi oikeutta pitää tieteen keinoin hengissä pitempään kuin mikä on ollut tarkoituksena tässä elämässä. Kysymys ei tällöin ole enää läheiseksi tulleesta ystävästä, vaan ainoastaan sen ulkoisesta toimivasta kuoresta. Todellinen ystävä – lemmikissä ollut henkinen aihio – on jo muuttanut eläinten taivaaseen.

V Luonnonhengistä

Maalla, merellä ja ilmassa

Sopimus

— — —

»Tämä kirja on herttainen, runollinen, jännittävä ja hauska. Tietenkin kaikki siinä totena esitetyt tiedot ovat mielikuvituksen tuotetta.»

— — —

Vuoden 1978 loppupuolella ilmestyi Suomen kirjamarkkinoille kahden hollantilaisen tekemä *Suuri tonttukirja*, jonka kansiliepukkaan järkevä kustantaja oli varmuuden vuoksi kirjoittanut yllä mainitun lainauksen. Kirjan ensimmäinen painos loppui kaupoista lyhyessä ajassa. Ehkä on niin, että kovan materialismin synnyttämä vasta-aalto tulee myös luonnon eri alueilta ilahduttamaan materian ikeen alla laahustavia ihmisiä. Ihmiset kaipaavat elämäänsä jotain muuta kuin laskelmia taloudellisen kasvun määrästä ja poliittisesta tilanteesta, Näin myös luonnon ennen arvostettu ja sitten unohdettu puoli on uudelleen tulemassa ehkä maailmanlaajuisena aaltona.

Järkevä kustantaja on aivan oikeassa niihin lukijoihin nähden, jotka ovat omaksuneet vastaan mukisematta meille opetetun materialistisen elämänkatsomuksen. Se ei sisällä luonnonhenkien maailman todellisuutta eikä muitakaan luonnon näkymättömiä tasoja. Silti tällaiset materialismiin kyllästyneet ihmiset saattavat lukea tarinoita luonnonhengistä ja saada niistä jotakin. Se on aivan uusi maailma, joka on varmaan ollut heille todellinen josakin aikaisemmassa elämässä. Menneinä aikoina olivat ihmiset kaikin tavoin lähempänä luontoa ja myös riippuvaisia siitä toisella tavoin kuin nykyään.

Osalle lukijoita luonnonhenkien maailma on todellinen. Ehkä joku heistä on saanut selville tuon todellisuuden ajattelemalla, mikä on vaativin keino päästä selville näkymättömästä. Ajattelun on tällöin murrettava sovinnaiset, materialistisen elämänsäntakomuksen takomat kahleet ja lähdeittävä siitä, että materian takana täytyy olla jotain äärettömän korkealla tasolla olevaa, koska materian käyttäytymistä ja sen syntyä luonnon lukemattomiin ilmenismuotoihin ei kyetä selittämään tieteellisesti. Joku taas voi ymmärtää sydämellään luonnonhenkien todellisuuden, ja jollakin voi olla omakohtaisia kokemuksia.

Uhka luonnon tuhoutumisesta on myös uhka luonnonhenkien maailman tuhoutumisesta. Siksi kysymys on heille elintärkeä kuten ihmisillekin, ja kaiken tämän kautta Maaäidille.

Yksinä aloitteentekijöinä tämän kirjan kirjoittamiseksi ovat olleet luonnonhenget mainitsemastani syystä. He ovat myös kertoneet auttavansa ihmisiä, mikäli nämä haluavat apua tullessaan siihen murtumakohtaan, missä on päätettävä, ryhdytäänkö itse aiheutettuja luonnonmullistuksia todella pysäyttämään sekä tieteen että henkisen viisauden yhteisin ponnistuksin ja poliittisen tason päätöksin.

Ellei ratkaisevaa yhteistyötä synny, merkitsee se luonnonhenkien tehtävän päättymistä ja sulautumista Maaäitiin. Ehkä tehtävät jatkuvat sitten joskus jollakin muulla planeetalla tai tapahtuu jotain muuta. Kärsimykset sen sijaan jäävät ihmiskunnalle itselleen.

Kirjan tämän osan kirjoittamisesta olemme eräällä tavalla neuvotelleet. Luonnonhenget ovat kertoneet haluavansa johdatella kirjan »juonen» kolmella pääalueella: maalla, merellä ja ilmassa.

Maan luonnonhengistä

Suuri suku

Eri aikoina eläneet ihmiset ovat olleet tekemisissä lähes yksinomaan eetteritason luonnonhenkien kanssa. Kosketus heihin syntyy helpommin, koska sekä ihmisten että luonnonhenkien eetteritasot ovat värähtelyltään usein lähellä toisiaan. Liian yksipuolinen älyn kehittäminen näyttää tosin eräällä tavalla kovettaneen ihmisen eetteriruumiin ja vieneen siitä herkkyyttä ja taipuisuutta. Myös älyn luomat lukuisat esteet ehkäisevät luonnonhenkien todellisuuden tajuamisen.

Maan vaikutuspiirissä, siihen liittyen, toimii eetteritasoa korkeammalla olevia luonnonhenkiä. Heillä ei ole enää eetteriruumista, koska he ovat aikojen kuluessa eläneet loppuun saakka tämän kehitysvaiheen. Heillä on omat korkeat tehtävänsä luonnon suurissa organisaatioissa, ja ne ovat laadultaan ihmistason älyn ulottumattomissa. Kehityksen ja toiminnan langat kulkevat heihin Maaäidistä, ja edelleen eetteritason luonnonhenkiin.

Eetteritasolla on sukujen ja muotojen runsaus varmaan lähes rajaton. Uusien muotojen kehittäminen on paljon helpompaa ja ajallisesti vähemmän vaativaa kuin aineellisella tasolla. Eetteri on taipuisaa, helpompaa käsitellä kuin kiinteä aine.

Kehittynyt luonnonhenki voi käyttää hyväkseen tätä ominaisuutta. Pelästyminen, vihastuminen tai halu pelotella voivat aiheuttaa eetteriruumiin tilapäisen laajenemisen. Tämä vaatii ponnistelemista ja kuluttaa paljon energiaa, siksi on kysymys vain tilapäisestä muodonmuutoksesta, joka palautuu takaisin alkuperäiseen.

Myös vanhoissa kansansaduissa ja sadun mestareiden kertomuksissa vilahtelee maahan liittyvien luonnonhenkien muotojen runsaus. Suuret vanhat luonnonhenkien suvut ovat selvästi erotettavissa muista. Luonnon näkymättömien tasojen tutkijalle muotojen runsaus on ehtymätön ilon ja ihmettelyn aihe.

Kirjoitan tätä lukua erään ystävämme keskisuomalaisessa piilopirtissä. Lähin naapuri on parin kilometrin päässä. Ympärillä on puhdas luonto, eivätkä hirsiset seinät estä luontoa olemasta seinien sisäpuolellakin. Ympäristö on siten parhaimpia tästä aiheesta kynällä kirjoittamiseen.

Ensin tuli tervehdyskäynnille laajojen alueiden »ylihaltija», näin kai pitäisi ilmaista hänen asemansa arkisella tavalla. Hän toimii eetteritasoa korkeammalla, on ainakin tässä muodossaan ihmisen kokoinen kirkas luonnonhenki. Pian ilmestyi sisälle suuri joukko erilaisia eetteritason luonnonhenkiä hänen kutsumanaan. Monet näyttivät vasta heränneeltä, koska hiljalleen taaksejäävä talvi painoi vielä jäsenissä. Jotkut olivat ihmettelevän näköisiä pääsemättä selville, kuka oli kutsun lähettänyt ja mistä syystä. Kaikki eivät tajunneet toistensa läsnäoloa, koska he toimivat eri värähtelytasoilla.

Monta oli muotoa, suurta ja pientä, sameaa ja kirkasta.

Metsissä

Luonto monine ilmenemismuotoineen on luonnonhenkien koti-seutu. Kuitenkin joitain sukuja on viehättänyt ihmisten elämä siinä määrin, että sukujen jäseniä on halunnut jäädä ihmisten läheisyyteen.

Vapaassa luonnossa luonnonhenkien tehtävät ovat monenlaisia. Heistä vähäisimmällä ja heikkovoimaisimmallakin on oma paikkansa, on lainalainen työnsarkansa.

Keväisin saattaa nähdä Maaäidin synnyttävän utumaisia luonnonhenkiä. Heidän muotonsa on muuttuvainen, omaa tajuntaa

on tuskin lainkaan. Tehtävänä voi olla esimerkiksi jonkin vähäisen varvun kasvamisen elävöittäminen. Vähäisyys on tässä kuitenkin mitattu ihmistason älyllä – merkitys on siinä, että jokainen täyttää Maaäidin hänelle osoittaman tehtävän. Kasvukauden päätyttyä he sulautuvat takaisin Maaäitiin, kuten suurin osa luonnonhengistä, ja lepäävät horroksissa talvikauden, jolloin kasvikuntaakin nukkuu.

Eräänä keväänä satuimme olemaan tässä samassa paikassa juuri silloin, kun koivikon keijukaiset heräsivät talviunestaan. Lumet olivat sulaneet vähiin, lämmin kevätsade herätteli uskaliaimpia kevätkukkasia tienvierillä.

Koivikossa näkyi ensin utumainen eetteritason pilvi, joka jakautui pieniksi hattaroiksi. Jokaisesta hattarasta ilmestyi korkean värähtelytason keijukainen kevään heräämisen riemua ja elämisen iloa säteillen.

Haltijattaret ovat usein kooltaan ihmisen veroisia, kirkkaita ja korkeatasoisia luonnonhenkiä. Heidän tehtävänsä saattavat olla varsin paljon toisistaan poikkeavia. Ehkä tästä syystä he ovat joutuneet kosketuksiin ihmisten kanssa lähes yhtä paljon kuin tonttujen suku.

Tarvitsin kerran mökille erikoisen muotoista katajaa. Kävin etsimässä sitä kaukaa ja löysin viimein sopivan. Kataja oli kuitenkin vielä kasvava, joten epäroin kaataa sitä. Samassa ilmaantui sen viereen kaunis haltijatar, joka sanoi katajan olevan nimikkopuunsa ja pyysi, etten kaataisi sitä. Sitten hän viittasi seuraamaan ja osoitti metsässä kolme kuivunutta katajaa, ainakin hänen nimikkopuunsa veroisia.

Eri kokoisia peikkoja vilahtelee lähinnä synkissä metsissä ja louhikoissa, mutta myös aurinkoisilla rinteillä, missä kasvaa pihlajia. Niistä he tuntuvat erityisesti pitävän.

Kävelimme eräänä kevättalvena metsässä. Suojasäät olivat pudottaneet lumet ja pakkaset purreet ne kävelyn kestäviksi hangiksi. Löysimme jylhästä kuusikosta pystyseinäisen kallion. Aioin

mennä suuren kuusen ja kallion välistä. Samassa välikköön ilmes-
tyi karvainen pieni peikko käsi pystyssä kuin liikennepoliisilla.

Ele oli selvä, kiersin kuusen toiselta puolelta ja havaitsin hangen
peittävän ohuena kuorena kuusen ja kallion välikön. Ilman peikon
ystävällisyyttä olisin pudonnut kuoren alla olevaan kuoppaan.

Rehevä lämmin huumori on ominaista kehittyneille luonnon-
hengille. Huumorilla tarkoitan tässä todellista leikkimieltä enkä
niitä monenlaisia sutkauksia, joita ihmisten parissa itsepintaisesti
väitetään huumoriksi.

Istuin kerran kotona kirjoittelemassa kirjeitä. Aloin väsyä, ja
urakkaa oli vielä jäljellä. Silloin laahusti jostain metsistä lähtenyt
kookas, hyvin vanha luonnonhenki luokseni. Hän oli kauttaaltaan
harmaa, harmaata kuusennaavaa riippui kaikkialta. Kun hän py-
sähtyi viereeni, olisi häntä saattanut luulla aikoja sitten kaatuneen
puun pystyyn lahonneeksi pitkäksi kannoksi.

Sitten kanto nosti kätensä ja riisui päänsuojuksen kuin kes-
kiajan ritari tai nykyaikainen sukeltaja. Sisällä oli loistava luon-
nonhenki, jonka voisi luonnehtia korkean tason lähettilääksi. Hän
oli saapunut tervehdyskäynnille matkapuvussaan.

Kotinurkissa

Varhaisimpina aikoina ihminen oli riippuvainen luonnosta, ja
siksi kosketus luonnonhenkiin oli jokapäiväinen tapahtuma joko
aistein havaittavana tai ainakin ajatuksissa. Tiedon kasvun ja elin-
olosuhteiden muutoksen myötä alkoi etääntyminen.

Aikojen kuluessa osa luonnonhengistä kiintyi ihmisiin niin
paljon, että he asettuivat ihmisten läheisyyteen ja omaksuivat
itselleen – omalle eetteritasolleen – ihmisten elintapoja. Vaikka
heidän lukumääränsä on pienentynyt elinolosuhteiden muututtua
epäsuotuisammiksi, heitä on yhä jäljellä etupäässä maalla, mis-
sä he ovat kiintyneet vanhoihin rakennuksiin. He kantavat myös
huolta niissä asuvista ihmisistä ja eläimistä. He ovat saattaneet

tuntee asukkaiden suvun monta miespolvea taaksepäin. Ja – huolimatta tiedon ylivallasta – on vielä koko joukko ihmisiä, jotka ovat kosketuksissa näihin eri tehtävissä työskenteleviin ihmisten näkymättömiin auttajiin.

Kaupungeissa heitä on kovin vähän, koska olosuhteet ovat heidän kannaltaan katsottuina sopimattomat. Luonnonhenki tarvitsee elääkseen ainakin jonkin verran luontoa ja ihmisten läheisyydessä ollessaan heidän rakkauttaan. Heitä kyllä tapaa vanhoissa rakennuksissa ja samoin kodeissa, joissa on rakkautta luontoon ja ymmärrystä luonnonhenkien maailman todellisuuteen.

Nämä ihmisten läheisyyteen luontuneet luonnonhenget ovat syntyisin enimmäkseen tonttujen suuresta suvusta. Heidän kohdallaan ei ole kysymys metsätonttujen rappeutuneista jälkeläisistä, vaan erikoistuneista tontuista. Heidän maailmansa on niin mielenkiintoinen ja ihmistä lähellä, että siihen on ehkä aiheellista kurkistaa pintaa syvemmälle unohtamatta kuitenkaan soveliaisuuden asettamaa rajaa.

Aloitetaan tämänhetkisestä olinpaikastamme.

Tässä uudessa hirsirakennuksessa ei tunnu olevan varsinaisia kotihaltijoita huolimatta sen hyvästä värähtelystä. Tämä saattaa johtua siitä, että ympäröivä puhdas ja voimakas luonto on itse asiassa sisällä. Me kaksi lomalaista emme saa aikaan paljon meteliä ja sopeudumme ehkä riittävästi luontoon, siksi täällä sisällä vilahtelee joskus metsän somia luonnonhenkiä. Seinät eivät aseta esteitä näkymättömien tasojen kulkijoille.

Lähistöllä on vanha harmaa lato, jonka vieritse johtaa tänne juuri autolla ajettava tie. Tullessamme käymään kolmisen vuotta sitten näin ladon nurkalla vilaukselta harmaan tontun. Lähempää kosketusta ei syntynyt, koska hän ei katsonut sitä tarpeelliseksi. Seuraavalla kerralla hän oli odottamassa ladon nurkalla ja nosti ohitse kulkiessamme kätensä tervehdysasentoon.

– On töitä, hän sanoi.

Totta, silloin kesän kasvukausi oli parhaimmillaan. Mansikkapenkit punoittivat, marjapensaat alkoivat aavistella vienoa mustaa

ja punaista, juurikasvit vaativat mullan sisässä itselleen lisää elin-tilaa.

Äsken olimme kaivamassa ojia sulamisvesien juoksuttamiseksi raitilta. Ladon lähellä mietin, mahtaako isäntäväki parin päivän päästä selvitä tänne autollaan ja miten käy meidän noutajallemme.

– Heillä on ajokortti, välähti kipinästä ladon nurkalta. Tällä hän tahtoi sanoa, ettei ole tarpeellista kantaa enempää huolia.

Järveen viettävällä metsäisellä rinteellä on joskus ollut tervahauta. Se on ollut käyttämättömänä kovin kauan aikaa, koska sen päällä kasvaa mahtavia tukkipuita.

Paikalla on hyvä tuntu. Siellä on aikanaan ollut töissä ihmisiä, jotka ovat arvostaneet työtään ja tehneet sitä mielellään. Varmaan myös luonto on merkinnyt heille paljon. Paikka oli melkein kuin ihmisen ja luonnon yhteinen pieni pyhäkkö.

Aika hävisi pois. Ihmiset hoitivat tehtäviään, savu kierteli rinteillä puiden seassa. Miesten kasvot ja vaatteet olivat nokisia, samoin myös kolmen kookkaan tontun, jotka omalla tasollaan tekivät samaa työtä ja auttoivat ihmisiä.

Mennyt aika katosi. Siitä oli jäljellä enää kolme työn jäljiltä nokista tonttua. Alakuloisina ja mietteissään he odottivat menneen ajan palaamista ja työn jatkumista.

Saatuani tämän kirjoitetuksi ilmaantuivat kolme ystävääni tervahaudalta viereeni nokisina ja alakuloisina.

– Siunaathan meidät, he pyysivät.

He kirkastuivat ja murheelliset mietteet katosivat. Noki ei kuitenkaan karissut heidän kasvoiltaan eivätkä vaatteet puhdistuneet. He vilkaisivat toisiaan ja yksi heistä sanoi:

– Saammeko jäädä tänne?

Hän osoitti lähellä olevaa suurta ja näyttävää takkaa, missä oli vain yksi vika – se tuprutteli savuja sisälle. Ammattimiehet siinä etsiytyivät heille sopiviin uusiin tehtäviin.

Ikikuusikon suojasta

Viimeisin Lapissa käynti kesti lyhyen ajan, mutta sisälsi sitä enemmän, koska saatoin siellä syventyä miltei yksinomaan luonnon tutkimiseen pintaa syvemmältä. Osuin siellä ikikuusikkoon, jossa vanhimmat puut saattoivat olla lähes 400-vuotiaita.

Tutkistelin aika pitkään ikikuusta ja sen kautta syvälle luontoon, Maaäitiin, avautuvaa kanavia. Vasta kotiin Kouvolaan palatuani havaitsin, että Lapista oli tullut mukaani pieni ystävällinen menninkäinen. Hänen nimikkopuunsa oli tutkimani ikikuusi.

Hänenlaistaan luonnonhenkeä en ole aikaisemmin tavannut. Kooltaan hän on pieni ja vanterra, ja jonkinlaisen harmaan karvan peittämä. Hyvin rauhallinen ja hillitty, hän ei paljon puhu mutta ajattelee sitä enemmän. Kysyin hänen ikäänsä ja hän vastasi olevansa kolmen kuusen ikäinen.

Hänen katseensa on erikoinen ja poikkeava. Kun hänen suuriin syviin silmiinsä katsoo, niistä alkaa loistaa viisaus ja koko muu olemus katoaa näkyvistä. Hän sanoi tulleen meille jotain tehtävää varten ja palaavansa sitten takaisin kotiin.

Kesti pari päivää, ennen kuin saatoimme suorittaa yhteisen Lapin luontoon kuuluvan tehtävän. Tällä välin olin pari päivää työssäni jokapäiväistä leipää ansaitsemassa. Kerran hän ilmaantui virkahuoneeseeni, kuulosteli vähän aikaa ja sanoi sitten:

– Tämä ei ole sinulle hyvä paikka.

Välttämätön kuitenkin sillä kertaa. Vielä hän mainitsi kotikävästään, mutta sanoi käyvänsä kuitenkin myöhemmin meidän mökillämme, jos sopii.

Hänestä säteili joka hetki pitkän iän aikana koottu viisaus, ja lisäksi hänessä tuntui olevan jollakin poikkeavalla tavalla Maaäidin ikivanhaa viisautta.

Meren luonnonhengistä

Simpukankuori

Kolme vuotta sitten pistäydyimme Ailin kanssa Kreikan Kos-saarelta Kalymnoksella saamassa tuntua pesusienen kalastajien saareen. Retki oli viehättävä, saarella oli aivan oma ilmapii-rinsä, värähtelynsä; uskonnollinen, suljettu, ei helposti vieraita hyväksyvä.

Saari viehätti niin paljon, että pistäydyimme siellä vuorolaivala toisenkin kerran. Menomatalla tuli kosketus voimakkaaseen merenhenkeen, merenneitoon. Tuntui siltä, että hänellä oli jokin viesti, jonka hän kuitenkin jätti kertomatta.

Kävimme saaren takarannalla pikku kalatavernassa aterialla. Tavernan ystävällinen isäntä ojensi minulle käynnistä kiitokseksi kalastajien verkon mukana pohjasta nousseen lapsen pään kokoi-sen kotilon kuoren.

Saatoin olla vähän tarpeettoman hämmentyneen näköinen isännän osoittamasta ystävällisyydestä, koska taustalla häivähteli merenneidon ystävällinen hymy. Pikkupojasta saakka olin haa-veillut simpukankuoresta. Haaveilla on taipumusta toteutua – tällä kertaa se tapahtui jopa saman elämän aikana ja tosi aitona, pohja-mudat ja merellinen haju olivat siitä tuoreina todisteina.

Vuosi sitten saatoimme karata pariksi viikoksi Kreetan itäiseen niemeen, aivan syrjäiseen kolkkaan. Jonakin iltana kävelimme kahden pimeää autiota rantaa pitkin ja jäimme kuuntelemaan hil-jaisuutta laavalohkareitten väliin. Lahden takaa tuikki valoja pa-rista pikku kylästä. Meri oli tyyni, mutta hiljaiset mainingit esitti-vät merellistä sinfoniaa käyttäen soittimina laavavyörystä rantaan jähmettyneitä lukuisia onkaloita.

Jostakin kaukaa mereltä, ehkä myös syvyyksistä, lähestyi suuri ja voimakas merenhenki. Tarkemmin kuvattavaa muotoa en kykene hänestä tavoittamaan, en kyennyt silloin rannalla enkä nyt Keski-Suomen piilopirtissä.

Hänen kosketuksensa aiheutti sen, että tunsin sulautuvani maapallon kaikkiin meriin ja olevani myös kaikkialla niissä samanlaisesti. Kun jokin paikka oli jostain syystä merkityksellisen tuntuinen, oli se myös mahdollista paikallistaa. Kaikkeen liittyi myös mennyt ja tuleva.

Kokemus on ollut mahdollista uudistaa tai ehkä oikeammin palauttaa mieleen. Sen perusteella koetan nyt kertoa myös merellisistä luonnonhengistä ja heidän elinympäristöstään sen, mikä tuntuu tarpeelliselta.

Selkeä maailma

Luonnonhenget saavat voimansa heitä ympäröivästä luonnosta ja myös heijastavat sitä omassa olemuksessaan. Koska kiinteän maan luonto on vaihtelevaista, ovat myös sitä ilmentävät luonnonhenget paljon toisistaan poikkeavia.

Sisävesien luonnonhenget poikkeavat kaikista maan luonnonhengistä, koska suolaton vesi on elementtinä kokonaan toisenlainen kuin maa. Heillä on tästä johtuen myös eri kehitystasoilla yhteinen perusrakenne, joka heijastelee kuitenkin maan läheisyyttä.

Merelliset luonnonhenget poikkeavat perusrakenteeltaan paljon edellisistä. Meret ovat yhtenäinen, valtava elementti, joka antaa heille voimansa. Sitä he sitten heijastavat omassa olemuksessaan.

Meren luonnonhengen eetteriruumis on tiivis, paljon lähempänä aineellista kuin maan luonnonhengen. Siinä saattaa usein erottaa eräänlaisia tiiviitä suikaleita, joiden kokoomuksesta on enää pieni muutos aineelliseen olotilaan. Ilmenemismuodot ovat paljon vähälukuisemmat kuin maalla, ja samalla selkeämmät. Suuret

ja pienet merenneidot ovat varmaan kaikille kansoille yhteisiä, samoin monet eri nimillä kutsutut suuret ja voimakkaat merenhenget. Elinikä näyttää olevan paljon pitempi kuin maan luonnonhengillä.

Sairaat meret

Merellisten luonnonhenkien suvut olivat monilukuiset ja suuret aikana ennen merien ylenmääräistä saastumista. Heidän lukumääränsä on vähentynyt, koska eräät merialueet ovat autioituneet saastumisen takia. Meret saattavat elementtinsä väkevyydestä huolimatta ylläpitää elämää vain rajoitetulle määrälle luonnonhenkiä.

Heistä katsottuna ja heidän ymmärryksellään arvioituna maailman meret ovat paljon sairaampia kuin tieteiden taholla on ilmaistu. Näyttää siltä, että lähinnä kemialliset saasteet ovat hävittäneet meristä sellaisia elämän perusaineita, joita ei voida tieteellisesti mitata eikä tutkia.

Bretagnen rannikolla

Viime keväänä valui Bretagnen rannikolla haaksirikkoutuneesta jättitankkerista mereen suuri määrä öljyä, mikä aiheutti tuhoa rannikolla, mutta vielä enemmän se näyttää aiheuttaneen hitaasti kehittyvää ja leviävää tuhoa itse meressä. Parhaillaan on kehittymässä kaksi tätä suurempaa katastrofia, toinen Meksikonlahdella ja toinen Karibianmerellä.

Bretagnen tuhon aikana tuntui tarpeelliselta koettaa saada kosketus mereen tällä paikalla. Ajatus synnytti yhteyden ja veti tänne työhuoneeseen vierelleni voimakkaan merenhengen. Hänen eeteriruumiinsa oli kauttaaltaan öljyn syövyttämä. Vauriot olivat aiheuttaneet hänelle shokkitilan.

– Ihmiskunta tuhoutuu, ihmiskunta tuhoutuu, toisti hän tajuamatta olinpaikkansa muutosta.

Parantavat voimat alkoivat virrata, ja hän palasi elämään jollakin muulla puhtaammalla merellä.

Korkeat ilmanhenget pysyttelevät omassa elementissään, mutta ovat sen rajoissa vapaita liikkumaan minne tahansa, heillä ei ole paikan ja välimatkan rajoituksia. Monissa tapauksissa myös kehittyneiden maan luonnonhenkien liikkuvuus on rajoittamatonta. Merenhenget sen sijaan ovat toisessa asemassa eetteriruumiinsa kiinteyden ja joidenkin muiden ominaisuuksiensa takia.

Nämä meren henkien muista poikkeavat ominaisuudet merkitsevät sitä, että suuret öljyvauriot aiheuttavat heidän keskuudessaan edellä kerrotunlaisia tuhoja. Öljy saastuttaa meren heti, ja saaste leviää myös meren eetteriseen olemispuoleen ja edelleen paikalla olleisiin luonnonhenkiin. Ilmeisesti tällaisen äkillisen saastumisen vuoksi he menettävät tilanteen hallinnan, samoin kuin ihminenkin.

Aika kuluu – kenties muutamia päiviä – ja sitten on siirtyminen jo myöhäistä.

Korkeista ilmanhengistä

Vierailu

Monta vuotta sitten, suihkukoneen noustua kentältä lähdön jälkeen muutaman kilometrin korkeuteen tuli ilman hengiltä ensimmäistä kertaa kosketus. Kysymys oli vai lyhyestä kiitävästä hetkestä, mutta heistä säteili erittäin hieno, korkea ja rakkauden täyttämä värähtely, jollaista en missään muualla ole tavannut. Kysymys oli todellisesta kosketuksesta eikä kaukaa lähetetystä tervehdyksestä.

Tämän jälkeen ilmanhenkien taholta on tullut muutamia kosketuksia silloin tällöin, mutta he eivät ole kuitenkaan olleet välittömästi läsnä. Näyttää siltä, että heidän tulemisensa maan pinnalle ei ole ollut mahdollista täällä olevan saasteen ja kaiken muun heille sopimattoman värähtelyn vuoksi. Heidän varsinainen asuinalueensa – elinalueensa – on muutaman kilometrin korkeudessa tiiviiden saastekerrostumien yläpuolella ja siitä ylöspäin.

Ilmanhenkiä koskeva luku tähän kirjaan on ollut tuloillaan monta kertaa. Se ei ole kuitenkaan päässyt purkautumaan, koska siihen kuuluva tietoisuus on aina ikään kuin paennut kauemmas. Syy on ollut minussa eikä heissä ilmanhengissä. Heidän värähtelytasonsa saavuttaminen on ollut vain väliaikainen lyhyt tapahtuma, mikä ei ole riittänyt sen kertomiseen, mikä on mahdollista kertoa.

Toissapäivänä, ollessani aivan arkisissa tehtävissä, laskeutui luokseni seitsemän ilmanhenkeä. He eivät tullee yksin, vaan heidän mukanaan oli suuri loistava enkeli, joka suojasi heidät omalla voimallaan. Ilman tätä suojausta eivät ilmanhenget olisi voineet olla näiden arkisten ja materialististen värähtelyjen keskellä.

Tänään selvisin arkipäivästä ja sen tehtävistä kaikin puolin huonosti. Päivän huonous alkoi heti aamusta. Unohdin seurassani

olevat ilmanhenget aivan kokonaan. Koska unohdin heidät, he tavallaan hävisivät myös tietoisuudestani. Päivän tuiskeissa kadotin itsestäni rakkauden alueen, mikä tapahtuu hyvin helposti ellei sitä tietoisesti pidä yllä.

Nyt illan suussa kävi selville tai tuli tuntuma siitä, että unohitamani ilmanhenget olivat suuressa hädässä lähelläni. Niinpä karkotin päivän kiireet ja tein sen ainoan, mikä oli mahdollista. Pyysin heille rakkautta. Itse en olisi tätä huomannut, ellei minulle olisi siitä huomautettu aivan arkiselta tasolta käsin.

Enkelin antama suojaus oli kadonnut heidän ympärillään. Sen oli kuluttanut pois tämä arkipäivä, jonka keskellä olin itse selvinnyt kovin huonosti. Ilmanhenget olivat hajoamistilassa. He olivat tulleet suorittamaan tehtävää, antamaan aineksia heistä kertomiselle. Alkoi näyttää siltä, että heidän tehtävänsä jää suorittamatta. Tästä johtui heidän hätänsä.

Kaikkiallisen rakkauden voimat virtasivat heihin. He paranivat ja ovat nyt valmiit tehtävänsä.

Tehtävä

Maan ja meren luonnonhengistä saatoin kirjoittaa kynällä puhtaan luonnon keskellä, mutta tuntuu siltä että ilmanhengistä voin ainoastaan sanella nauhalle.

Ilmanhengillä ei ole varsinaista muotoa, he ovat muuttuvaisia olemukseltaan. He ovat sukupuolettomia korkeita henkiä ja heidän värähtelynsä on hyvin korkea ja aivan lähellä korkeiden enkelien värähtelyä. Heillä ei ole eetteriruumista tai jos on, on se niin korkealla tasolla että sulautuu näkymättömäksi muuhun heissä olevaan värähtelyyn ja tavoittamattomaksi ainakin tällä hetkellä. Muotoaan he voivat muuttaa, mutta tuntuu että se ei heissä ole tärkeä, vaan kaikki muu.

Korkeasta värähtelytasosta huolimatta heissä ei ole havaittavissa sellaista yksilöitymistä kuin maan ja meren luonnonhengissä.

Heihin kaikkiin yhteisesti johtavat toiminnan langat lähtevät ikään kuin samasta lähtökohdasta.

Luonnossa on kaikella ja jokaisella oma tehtävänsä, niin myös korkeilla ilmanhengillä. Näyttää siltä, että he ovat enkeleistä tul-leita. Eivät heistä syntyneitä, vaan eräällä tavalla enkeleiden luo-mia. Tästä johtuu heidän erittäin korkea ja enkeleitä lähellä oleva värähtelynsä.

Heidän tehtävänään on olla ikään kuin välittäjänä, linkkinä, korkean henkimaailman ja meidän arkisen materialistisen tasom-me välillä. He siis suodattavat ja johdattavat omalla korkealla ta-sollaan näitä värähtelyjä ihmisten käytettäväksi.

Se värähtely, mitä ihmiset tarvitsevat heidän kauttaan, on pe-räisin Kristus-voimasta. Ennen kosmisen Kristus-voiman tuloa ihmiskuntaan olivat ilmanhenget etäällä siitä, etäällä mahdolli-suudesta hoitaa välittäjän tehtäväänsä ja etäällä myös fyysisesti. Kun kosminen Kristus-voima tuli ihmiskunnan käytettäväksi Maa-planeettaamme, saattoivat myös ilman henget laskeutua lähemmäs maata. He voivat hoitaa välittäjän tehtäväänsä tehok-kaammin kuin ennen. Tuntuu siltä, että mahdollisuudet välittää värähtelyjä korkeilta henkisiltä tasoilta tulivat silloin moninker-taisiksi aikaisempaan verrattuna.

Materialistisen elämänkatsomuksen valloitettua ihmiskunnan ja viitoitettua sille kehitystien joutuivat ilmanhenget etääntymään kauemmas ihmiskunnasta myös fyysisesti. Tämä on aiheuttanut sen, että heidän välittäjän tehtävänsä on jälleen vaikeutunut ja ih-misten mahdollisuudet saada värähtelyjä korkeilta henkisiltä ta-soilta ovat vähentyneet myös tältä osin.

Oivallus ja korkeampi ajattelu ovat pelkistetysti ilmaistuna sa-masta lähtökohdasta rakentuneita. Ensin on oivallus ja oivalluk-sia, ja tästä kaikesta saattaa sitten ihmisessä, yksilössä, kehittyä korkeampi ajattelu. Tätä kanavointia ovat ilmanhenget omassa välittäjän tehtävässään luomassa. Tämä kulkee siis heidän kaut-taan ihmiseen, yksilöön, ja edelleen Kristus-voiman vaikuttaessa

Maaäidin luomassa eetteriruumiissa voivat oivallus ja sen kehittyneempi muoto, korkeampi ajattelu, tulla yksilössä aivan fyysiselle tasolle saakka.

Viitteitä

Äly – viisaus

Luonnonhenkien elinikä vaihtelee hyvin paljon. Lyhyimmät kestävät yhden kasvukauden tai vuodenajan verran, ehkä vähemmänkin. Tehtävän päätyttyä he sulautuvat takaisin Maaäitiin. Hyvin vanhan merenhengen – merenneidon – tapasin kerran eräällä Etelä-Suomen järvellä. Hän oli jäänyt sinne, kun järviolue oli vielä merenä. Kysymys oli varmaan harvinaisen pitkästä eliniästä. Hänen eetteriruumiinsa oli jo hajoamistilassa, ja pian hän pääsikin yhtymään takaisin Maaäitiin.

Alemman tason luonnonhenget ovat sukupuolettomia. Maaäiti synnyttää heidät, oikeammin ilmaistuna erittää heidät omasta olemuksestaan jotain tehtävää varten. Korkeamman tason luonnonhengissä on tapahtunut jakautuminen molempiin sukupuoliin. He lisääntyvät kuten ihmiset.

Luonnon erilaisissa ilmentymissä on luonnonhengille eetterin taso sama kuin aineellinen taso ihmisille, eli karkein ilmenemismuoto. Näyttää siltä, etteivät alemmat luonnonhenget juuri tajua aineellisen tason olemassaoloa. Korkeammat ovat siitä täysin selvillä ja saattavat suotuisissa olosuhteissa tehdä myös aineellisia toimia. Tarpeen vaatiessa he voivat itsekin aineellistua kokonaan tai osittain, siirtää kiinteitä kappaleita toiseen paikkaan tai häivyttää jonkin esineen ihmisten nähtäviltä sen ollessa todellisuudessa paikallaan.

Eetteriä on helppo »työstää», koska se ainakin osittain mukautuu ajatusvoimaan. Tällä tavalla saattavat ystävällisten ihmisten läheisyyteen asettuneet luonnonhenget sitten puuhailla samantapaista kuin ihmiset.

Luonnonhengillä ei ole älytasoa – älyruumista – kuten ihmisillä, vaan ajattelu ja Maaäidin viisauden välittyminen tapahtuu tunneruumiin kautta. Älyruumiin puuttuminen aiheuttaa sen, että heidän on usein hyvin vaikea ymmärtää ihmisten ajattelun ja toiminnan monimutkaisuutta.

Tätä peruseroa ihmisen ja luonnonhengen välillä on aiheellista tässä miettiä vähän syvemmalta.

Yksi ihmisen perusominaisuuksista on äly, jota hänen elämänsä aikana tulisi kehittää mahdollisuuksiensa mukaan. Kehittämisessä on kysymys tiedollisesta tasosta, joka ei liity ikuiseen viisauteen. Jos ihminen on jälleensyntymien kautta pitkälle kehittynyt »vanha sielu», voi hän älyn avulla kyetä raottamaan viisauden ovea. Päinvastaisessa tapauksessa äly telkeää pitävällä tavalla tämän oven ja estää hyväksymästä ajattelun avulla luonnon näkymättömiä tasojen ja luonnonhenkien maailman olemassaolon.

Luonnonhengillä ei ole tällaisia rasitteita, koska Maaäidin rajaton viisaus toimii heidän kauttaan juuri siinä määrin kuin itse kullekin on hyväksi. Vähäisen ja »yksinkertaisen» luonnonhengen kautta saattaa välähtää jumalallisen korkea oivallus.

Maaäidin viisaudesta ammentaminen aiheuttaa myös sen, että vähäisinkin luonnonhenki lukee jokaista ihmistä kuin avointa kirjaa silloin, kun tällainen tarkastelu on tarpeellinen. Vilpilliset sanat tai ajatukset eivät kykene peittämään todellista tarkoitusta tai suunnitelmia.

Tulevaisuuden jonkinasteinen tietäminen näyttää myös olevan yleistä, mutta se ei kuitenkaan ole heille rasitteena kuten useimmiten ihmisille.

Tunnetasolla ajatteleminen aiheuttaa luonnonhengille omat vaaransa silloin, kun on kysymys ihmisiin liittyvistä tehtävistä ja heidän vaikutuspiirissään elämisestä. Heitä saattavat viehättää jotkin ihmisten puuhut siinä määrin, että he tottuvat niihin sopimattomalla tavalla. Tämä ei kuitenkaan liene yleistä. Useimmin he hyväksyvät itselleen ihmisten myönteisiä ominaisuuksia.

Tätä ihmisen ja luonnonhengen välillä olevaa peruseroa pitäisi oikeastaan arvioida tai tarkastella kahdelta suunnalta; älytasonsa takia on ihminen luonnonhengen vanhempi veli, mutta viisautensa takia on taas luonnonhenki ihmisen vanhempi veli.

Juuri viisautensa perusteella luonnonhenki hyväksyy ihmisen luonnon kiertokulkuun kuuluvaksi siitä huolimatta, että ihminen älynsä sokaisemana tuhoaa luontoa säälimättömästi. Kenties ihmisenkin joskus herää ymmärtämään oman asemansa luonnon kiertokulussa ennen sitä tapahtumien rajaa, minkä takaa ei enää ole paluun mahdollisuutta. Näin toivovat luonnonhenget.

Luonnonhengissä on tietenkin myös pahoja, ei pelkästään hyviä. Hyvä ei voi ilmetä ilman paha, eikä paha ilman hyvää. Heidän keskuudessaan on käynnissä hyvän ja pahan välinen taistelu kuten ihmisten maailmassa.

Huomispäivä

Luonnonhenkien tunteman huolen huomispäivästä voi oikeastaan pelkistää siihen, että tänään ja huomenna sekä ihmiskunnan että luonnonhenkien tulevaisuus on pelkästään ihmisten käsissä. Luonnonhenget – Maaäiti, koko luonto – ovat valmiit tekemään kaiken sen, mikä heille on mahdollista, jotta ihmiskunta selviäisi edes jollakin lailla tulevista maailmanlaajuisista kriiseistä. Tämän avun antamisen perusedellytyksenä on luonnon näkymättömien tasojen todellisuuden ymmärtäminen ja hyväksyminen myös empiirisissä tieteissä.

Tässä ei ole kysymys uskomisesta, vaan tieteellisen ajattelun avartumisesta aineen luomien muurien taakse. Tehtävä ei ole helppo, se edellyttää tieteissä varmaan eräänlaista ajattelun vallankumousta.

Ihmiskunnan mahdollinen liukuminen kokonaan pois kehityksen pyörästä ei merkitse luonnonhengille sellaisia kärsimyksiä, jotka ovat odottamassa ihmiskuntaa. Aineellisen tason tuska ei kosketa luonnonhenkiä.

He eivät esimerkiksi kestä luonnon saastumisen aiheuttamia »sairauksia» itsessään. Aineen tason saaste, kuten kemialliset myrkyt, tartuttaa saasteen myös eetteriselle puolelle. Luonnonhenki ei kykene suojautumaan. Pahasti saastuneilla alueilla en ole tavannut lainkaan luonnonhenkiä. Viisauden viestin mukaisesti he ovat muuttaneet sellaiselle seudulle, joka vastaa heidän entisiä olosuhteiltaan. Liikakansoituksen vaaraa ei ole, koska kaikki langat ovat perimmälti Maaäidin käsissä.

Ihminen sen sijaan kestää saastetta johonkin tiettyynajaan saakka. Silti saaste vaikuttaa häneen, etäännyttää häntä kehityksen tarkoittamasta päämäärästä.

Luonnonhenkien tasolta katsottuna on ihmisen äly tuhoava voima ellei siihen yhdisty rakkaus. Älyn tasapainoton kehittäminen tuhoaa rakkauden. Ja rakkaudessa on viisaus.

VI Kaksi kanavaa

Kallion kupeella

Vartija

Tämän osan tiivistetyt tapahtumat alkoivat oikeastaan pari kolme vuotta sitten Marjan ja Velin kotipuolessa. Heidän kotiseutunsa on varsin villiä ja jylhää, siinä on poikkeuksellinen tuntu moneen muuhun seutuun verrattuna. Maailman vanhin peruskallio tulee monin paikoin näkyviin pintamaiden alta. Maasto on muutenkin vaihtelevaa, mäkistä ja ryteikköistä.

Marja soitti kerran ja kertoi tavanneensa jylhässä kuusikossa äkkijyrkän kallion kupeella ison karvaisen peikon, miestä suuremman. Peikko oli ojentanut kätensä ja halunnut koskettaa häntä, mutta hän ei ollut antanut, koska peikossa oli jotain pelottavaa ja muista sen seudun luonnonhengistä poikkeavaa. Paikka sinänsä oli lisäksi kolkon tuntuinen, eikä aivan lähitienoilla näyttänyt olevan lainkaan muita luonnonhenkiä.

Päätimme käydä tutkimassa asiaa tarkemmin. Tämä toteutui vasta seuraavana keväänä käydessämme heidän luonaan. Kumi-saappaat jaloissa tarvoimme kevätlosussa autotien varrelta peikonkallion luokse.

Paikka oli tosiaan kolkko ja jylhä. Kuuset suuria ja vaiteliaita, kallion kuve nousi pystysuorana. Monen metrin korkeudella maasta katsottuna roikkui kallion kyljestä iso lohkare valmiina putoamaan. Peikko itse näkyi selvästi kalliota vasten.

Marja, Aili ja Veli jäivät muutaman metrin päähän. Lähestyin hiljalleen peikkoa, jossa tuntui olevan rajaton luonnonvoima valmiina toimimaan. Tuntui siltä, että en voinut koskettaa peikkoa enkä sallia hänen koskettaa minua.

Seisoimme siinä, kaksi kaverusta. Toinen kumisaappaissa, pipo päässä ja rukkaset käsissä, toinen omalla paikallaan, hartiat kaksi kertaa niin leveinä kuin omani. Ne ja samoin muu vankka olemus alkoivat hiljalleen kertoa, että kaiken tämän takana oli jotain merkittävää. Sellaista, mikä piti selvittää siihen rajaan saakka, mikä oli sallittua.

Hiljalleen tunkeuduin peikon tehtävään, koska hänellä tuntui sellainen olevan. Peikko oli koko ajan valmiina toimimaan, jos tekin jotain, mitä hän ei voinut sallia. Lähestyin kalliota ja pidin kättäni sen kevätkylmällä kyljellä.

Hitaasti kallio ikään kuin avautui. Jonkin ajan kuluttua alkoi käteni yläpuolella hahmottua jotakin. Utumainen pilvi alkoi saada muotoa. Siinä lepäsi selällään nainen, kädet ristissä rinnan päällä. Puettuna hän oli eräänlaiseen vanhaan kalevalaiseen asuun.

Tuntui siltä, että minun tuli koskettaa häntä. Peikko halusi toisaalta estää, toisaalta ei voinut sitä tehdä. Pidin kättäni muumiolta, kuolleelta tai nukkuvalta tuntuvan henkisen olennon vatsakeskuksen kohdalla. Käteni kautta virtaava voima valoi elämää, nainen avasi silmänsä ja hänen kätensä liikahtivat.

Muutaman minuutin kuluttua hän oli täysin tietoinen siitä, että hän oli ollut unitilassa arkisesti mitattuna useamman tuhannen vuoden ajan. Samalla selvisi, että hän oli ollut erittäin pitkälle kehittynyt kantasuomalainen tietäjä ajalta, joka on historiantutkimuksemme takana.

Hänen tietoutensa oli ulottunut niin syvälle luontoon, että hänen hallussaan oli ollut tämän planeetan merkittävien luonnonlakien lisäksi myös joitakin ulkoavaruuteen liittyviä lakeja. Mutta sitten oli tapahtunut jotain sellaista, että kaikesta tiedostaan ja korkeasta henkisestä tasostaan huolimatta hän oli erehtynyt yhden kerran käyttämään väärin hallussaan olevaa tietoa. Tämä aiheutti sen, että hän oli luonnonlakien mukaisesti joutunut syrjään omalta paikaltaan. Jostain syystä hänen »kuolemisessa» oli jäänyt jollakin tavoin keskeneräiseksi, koska hän oli jäänyt unitilaan.

Hän antoi ymmärtää, että viereisellä korkealla mäellä oli ollut hänen aikanaan kantasuomalaisten pyhä paikka, missä oli tutkittu luontoon liittyviä lakeja ja harjoitettu pyhiä menoja luonnon ja ihmisen yhteisen tien kehittämiseksi. Hän toivoi meidän käyvän siellä katsomassa paikkaa, joka oli samalla linnakkeen tapainen. Tämä toteutui seuraavana syksynä.

Tietäjä väistyi sitten syrjään. Painoin käteni uudelleen kallion kupeeseen. Hitaasti kallio alkoi avautua toisella tavalla ja henkisen tason kautta kuului aukosta jyminää ja näkyi liekkejä tai paremminkin liekehtivää massaa tai jotain vastaavaa. Tuntui siltä, että avautunut aukko johti johonkin rajattomaan energiaan, jota ei ollut lupa päästää vapautumaan tai ottaa käyttöön. Ymmärrys sen käyttämisestä ja käyttämisen tarkoituksesta puuttuivat.

Tahdonvoimalla kallio sulkeutui. Kaiken tämän tapahduttua peikko muuttui, hänen hartiansa pienenivät ja vapautuivat painavasta vastuusta. Hänestä alkoi hohtaa valoa. Synkkä rotko kirkastui, ja joitakin pieniä luonnonhenkiä piipahti katsomassa vapautunutta salattua kohtaa heidän metsässään.

Kosketimme toisiamme niin kuin kaksi ystävää kättelee halutessaan toivottaa toisilleen kaikkea hyvää. Hän jäi edelleen paikalleen. Tapasimme toisemme seuraavana syksynä pyhällä paikalla käydessämme. Rotko oli kirkas ja puhdas, luonnonhenkiä vilahteli siellä kotoisissa puuhissaan. Tällä tapaamisella peikko vapautui kokonaan hänelle uskotusta tehtävästä. Hän alkoi säteillä kirkkautta, peikon muoto suli pois ja mustan karvaisen ulkokuoren alta hahmottui loistavan korkea enkeli.

Enkeli tervehti meitä liittämällä kätensä yhteen rinnan päällä. Kirkkaudessa palaen hän nousi kirkkauteen, tehtävä oli tullut täytetyksi.

Esihistorian takaa

Metsätontut

Metsätontut ovat oma kansansa luonnonhenkien monien kansojen joukossa. Ensimmäisen kerran näin metsätonttuja ehkä viitisentoista vuotta sitten. Lähempi kosketus luontoon ja luonnonhenkiin oli vastikään auennut, ja tutkistelin kaikkea luontoon liittyvää kuin innokas koulupoika. Kiinnostus ei näiden vuosien aikana ole laimentunut, mutta ehkä muuttunut järjestelmällisempään muotoon.

Hiihtelin yksikseni talvisessa metsässä. Kuusikossa vilahteli pieni soma tonttu. Pian heitä oli kaikkiaan neljä. Ilmeisesti heillä oli jonkinlainen tuntuma siihen, että näin heidät, koska he vilahtivat paksun puunrungon taakse ja kurkistelivat sieltä hiljaisista hiihtelyäni. Eräänlaista tyyntä uteliaisuutta kuvastui heidän käytöksestään.

Vähän myöhemmin näin yksinäisen vanhan tontun. Hän kulki omissa ajatuksissaan minua lainkaan huomaamatta. Ehkä hän oli menossa hoitamaan jotain vaikeaa tehtävää, koska ympäristö katosi hänen mielestään.

Tapaamisia on sitten ollut silloin tällöin, mutta lähempään kosketukseen ne eivät johtaneet. Sellaiseen, mistä olisi avautunut jokin uusi kanava luontoon. He olivat pidättyväisiä, ja kunnioittivat heitä. Samalla heistä huokui jotain sinnikästä ja sitkeää, mikä on ominaista suomalaiselle metsälle.

Viime vuoden loppupuolella tuli kotiimme muutamia metsätonttuja. Tämä oli ensimmäinen kerta, kun he kunnioittivat meitä vierailullaan. Vain muutaman minuutin he viipyivät mitään viestii jättämättä. Vaiteliaina he tunnustelivat kerrostalon ylimmän

kerroksen asuntoamme, sen värähtelyä ja katosivat sitten. Jonkinlainen hyväksymisen tuntu heistä kuitenkin jäi.

Vuoden alkupäivinä oli Marja meillä käymässä. Olin loppuvuoden arkityön aiheuttamista neuvottelumatkoista perin väsynyt, ja Marja oli parantelemassa minua. Työn jälkeen istuimme ja tarinoimme kaikenlaista. Silloin tulivat metsätontut. Heitä oli ehkä kymmenkunta. Kotoisin he tuntuivat olevan jostakin kauempaa, eivät Kouvolan lähimetsistä.

Yksi heistä tuli luokseni, kosketti polveani ja sai siten syntymään yhteyden.

– Syttyy suuri sota, hän sanoi rauhallisesti ja kaikella vakavuudella.

Sitten yhden metsätontun käteen ilmestyi jonkinlainen juliste. En saanut selvää, mitä siinä luki, koska he käänsivät julisteen sivuttain minuun. Tekstipuoli oli Marjaa kohti.

Marja luki tekstin: »Tulemme auttamaan, jos apuamme pyydetään.»

Metsätontut katosivat. Ajattelimme kolmatta maailmansotaa, jota oli henkisillä tasoilla käyty jo monet vuodet aina enemmän arkista aineellista tasoa lähestyen. Ehkä sen aika oli ryöstäytyä ihmisten arkiseen tasoon. Ehkä lisääntynyt väkivalta ja turvattomuus saivat uusia ilmenemismuotoja.

Sotaretki

Tapahtumat alkoivat kehittyä nopeassa tahdissa. Muutama päivä edellä kerrotun jälkeen Marja soitti ja kertoi metsätontun hädisään pyytävän ihmisen apua. Oli ilta ja näin saatoin heti pyynnön jälkeen lähteä henkisessä tasossa auttamaan heitä, mikäli siihen kykenisin.

Tarkkaa selvyyttä tapahtumista en saanut. Jossakin taisteltiin. Hyvä ja paha, oikea ja väärä, voima ja vastavoima – kuinka sen vain haluaa ilmaista, taistelivat keskenään. Luonnossa oli tapahtumassa

jotain merkittävää, minkä urheat metsätontut olivat saaneet aikaan, tai panneet alkuun.

Myöhemmin illalla istuin työhuoneeni kirjoituspöydän ääressä. Sinne tuli useita metsätonttuja. He olivat peloissaan raahatessaan mukanaan mustaa ja karvaista peikon näköistä henkeä. Monta vertaa heitä suurempaa, haavoittuneenakin pelottavaa. Kun heidän vastustajansa liikahti, säikkyivät he ja hypähtivät kauemmas.

Jostain syystä he olivat tuoneet vastustajansa luokseni. Kosketin häntä. Parantava rakkauden voima alkoi virrata häneen. Hän alkoi tajuta tapahtuneen, kirkastua ja puhdistua. Sitten hän nousi jonnekin suuriin kirkkauksiin.

Ehkä pari päivää myöhemmin tulivat metsätontut jälleen. Uusi suuri taistelu oli käyty. Monet metsätontut olivat pahasti haavoittuneita. Heidän eetteriruumiinsa olivat haavoilla ja murjottuina, toiset parempikuntoiset auttoivat vaikeammin haavoittuneita. Tuntui suurenmoiselta välittää parantavaa voimaa urheisiin pieniin ystäviimme.

Tätä tehdessämme alkoi tapahtumien tausta jonkin verran selkiintyä. Aikaisempien tiedustelukäyntien tarkoituksena oli ollut selvittää, voisivatko he saada sodankäyntiinsä apua ihmisen voimasta. Vakuututtuaan siitä he olivat sitten aloittaneet suuren tehtävänsä, käynnistäneet luonnossa tapahtumien sarjan.

Näiden tapahtumien jälkeen alkoi oma kuntoni nopeasti huonontua. En saanut selville syytä. Sitten Marja soitti ja kertoi eetteriruumiini olevan selästä halki. Jossakin taistelussa olivat nämä luonnon vastavoimat päässeet haavoittamaan minua. Henkisen tason lääkäriystävät auttoivat Marjan välityksellä tulevan voiman avulla, puhdistivat haavan ja sitoivat sen. Lyhyessä ajassa se parani.

Muutama päivä näiden tapahtumien jälkeen olin arkisen työpäivän jälkeen kotosalla. Istuimme ruokapöydässä. Marja soitti ja kertoi, että takanani oli jotain poikkeuksellista. Hän saattoi nähdä siellä vain suuret silmät.

Keskittymällä saatoin nähdä saman kuin Marja. Vain suuret silmät, vasta jonkin ajan kuluttua hahmon, joka oli kiedottu ikään kuin hämähäkinseittien sisään. Tiukasti ja läpinäkymättömästi.

Suuri määrä rakkauden voimaa tarvittiin seittimäisten kahleitten sulattamiseen hänen ympäriltään. Sieltä paljastui hahmo – henki – joka poikkesi kaikesta ennen kokemastani ja näkemästäni. Hän oli keskikokoisen ihmisen mittainen, sukupuoleton olento, jonka värähtely oli kovin korkea ja aivan erilainen kuin ihmisten, luonnonhenkien tai henkisten tasojen olentojen.

Loistavana hän oli takanani. Samalla kertaa hän tuntui näkevän ja kuulevan kaikkialle, nykyhetken lisäksi myös menneisyyteen ja tulevaisuuteen. Hän toi mieleeni vanhat haltiat Tolkienin kirjasta *Taru sormusten herrasta*.

Hän kuulosteli pitkään ja sanoi sitten:

– Millaisessa maailmassa sinä elätkään.

Hän oli ollut vangittuna pitkät ajanjaksot. Nämä ajat hän oli käynyt lävitse ollessaan takanani.

Viesti Lemuriasta

Pienten tonttujen aloittama sota luonnon vastavoimia vastaan jatkui. Kun toinen vapautettu loistava henki oli lähelläni, koetin tunkeutua heidän takanaan olevaan salaisuuteen. Näin vapautetun loistavan hengen suorittamassa tehtäväänsä. Kömpelöitä, jättimäisiä ja tuskin ihmistä muistuttavia hahmoja liikuskeli muinaisaikojen höyryävässä viidakossa. Loistava muukalainen oli ohjaamassa Lemurian aikaista alkurotua inhimillisen kehityksen alkutaipaleelle.

Lemurian tapahtumat ovat jostakin lukemani selvityksen mukaan ehkä kolmen miljoonan vuoden takaisia. Arvio saattaa olla aika lähellä todellisuutta. Kysymys on niin pitkistä aikayksiköistä, ettei muutaman sadantuhannen vuoden erehdyksellä ole merkitystä.

Kaikkiaan seitsemän loistavaa henkeä vapautettiin pienten metsätonttujen aloittaman sotaretken seurauksena. Enempää heitä ei ilmeisesti ollut vangittuna.

Keitä he olivat?

Jonakin iltana tuntui välttämättömältä selvittää, mistä tässä oikein oli kysymys. Otin kirjahyllystäni Annie Besantin kirjoittaman kirjan *Aikain viisaus*. Se avautui viimeisen tekstiaukeaman kohdalta. Toiseksi viimeisellä sivulla oli vastaus kysymykseeni.

— — —

»Ensimmäisestä juurirodusta – hyytelömaisistä, muodottomista olennoista – kehittyi toinen juurirotu, jolla oli tiiviimpi kokoonpano ja siitä kolmas rotu: apinamaisia olentoja, joista tulee kömpelöitä, jättimäisiä ihmisiä. Tämän kolmannen lemurialaisen juurirodun kehityksen keskivaiheilla saapui maan päälle – eräästä toisesta, paljon kehittyneemmästä planeetta-ketjusta, Venuksesta, jäseniä sen korkealle kehittyneestä ihmiskunnasta – loistavia olentoja, joita usein sanotaan ’tulen pojiksi’ heidän säteilevän ulkomuotonsa vuoksi.»

— — —

Heistä oli siis kysymys. Mikä voima ja mistä syystä oli vanginnut heidät, en tiedä tässä vaiheessa. Olivatko he tehneet jonkin virheen vai oliko yleisessä kehityksessä tapahtunut jotain sellaista, mikä oli sekoittanut kehityksen ohjelmoinnin – ehkä myöhemmät tapahtumat tuovat selvyuden näihin kysymyksiin.

VII Haavat

Tilannekatsaus

Pintaa syvemmillä

Elämän näkymätöntä olemispuolta voidaan empiiristen tieteiden keinoin tutkia jonkin verran, vain johonkin rajaan saakka. Tämä raja ei ole kovin kaukana, koska ulkoisen tiedon mahdollisuudet ovat rajalliset. Pohja putoaa sen alta, tiedon liekki alkaa lepattaa ja sammuu viimein suuren tutkimattoman edessä.

Ihminen on kuitenkin tutkinut suurta tuntematonta kautta aikojen käyttämällä itseään työvälineenä. Ihminen on perimmästi moneen eri värähtelytasoon rakennettu työväline, jonka avulla on mahdollista tunkeutua elämän näkymättömään olemispuoleen ja sen eri värähtelytasolle, myös menneisyyteen ja tulevaisuuteen siinä määrin kuin viimeksi mainittu yleensä tuntuu mielekkäältä.

Tutkimusmenetelmistä kertominen on varsin vaikeaa, koska kysymys on sanallisen ilmaisun ja käsitteellisen elämänpiirimme ulottumattomissa olevista tasoista ja tapahtumista. Parhain ja selkein ilmaisu jää kömpelöksi hahmotteluksi ja aiheuttaa myös lukuisia väärinkäsityksiä jälkeenpäin niitä lukeville. Myös menetelmien ymmärtäminen tuottaa niistä tietämättömälle useimmiten ehkä ylivoimaisia vaikeuksia, koska ymmärtäminen edellyttää ensin rajallisen elämänkatsomuksemme murtumista.

Sen sijaan ovat tutkimustulokset ehkä helpoimmin ymmärrettävissä, koska niissä tullaan ainakin käsitteellisen elämänpiirimme tuntumaan.

Tiedon tiellä huimasti edistynyt Maan ihmiskunta on ymmärtämättömyyttään monin tavoin järkyttänyt myös niitä monia tieteen tavoittamattomissa olevia näkymättömiä järjestelmiä, jotka tekevät elämän täällä mahdolliseksi. Tässä pikku kirjassa on

edellä koetettu välähdyksittäin tuoda esille jotain näiden häiriöiden syistä ja niiden seurauksista tarkasteltuina elämän henkisiltä tasoilta käsin. Välähdyksistä koostuu kuitenkin vain hajanainen hahmotelma.

Maaäitimme tila näyttää huononevan nopeasti, koska siinä kuten kaikessa muussa on vaikuttamassa kiihtyvyyden laki. Yhdessä nykyvuodessa tapahtuu kenties enemmän kuin sadan edellisen vuoden aikana.

Myös Maaäidin kärsimiä vaurioita on mahdollista tutkia eri tavoin. Tämä on kuitenkin vaikeaa ja vaarallista, koska nykytilanteessa tutkija joutuu tekemisiin rajattomien, rajujen, käymistilassa olevien alkuvoimien kanssa. Kaikesta suojauksesta huolimatta saattaa tutkija saada vaurioita tai tuhoutua.

Tämän vuoden (1979) puolella työpäiväkirjaan muistiin merkityt, Maaäidin tilaa koskevat välähdykset on poimittu tähän eräänlaiseksi tilannekatsaukseksi.

— — —

Kotona Kouvolassa 22. 2. 1979

Yksitoikkoiseksi tätä elämän pakertamista ei juuri voi sanoa: eilisen päivän olin rahtisopimusneuvotteluissa, mistä palasin Ailin lämpimään läheisyyteen aamuyöllä kello 1 jälkeen, päivän painiskelin numeroiden ja kustannusten parissa ja illan suussa soitti Marja ja kertoi, että Maan eetteriruumiissa on ilmeisen paha repeämä.

Marja kertoi saaneensa tuntuman tähän muutaman päivän aikana ja ajatelleensa jo höpöjä nähneensä. Tuntuma ei vain jättänyt häntä rauhaan ja niin hän kertoi pyytäneensä selvyyt-
tä ja saaneensa paremman kosketuksen.

Ensin en päässyt kiinni oikeaan tasoon, mutta sitten tuli voimaa joka selkeytti näkymän. Marja vahvasti näkemäni samaksi kuin mitä hän itse samalla näki.

Maa-planeetta näkyi ylhäältä päin. Repeämä – ehkä paremmin ikään kuin painuma Maan eetteriruumiissa – oli pohjoisella pallonpuoliskolla. Sen itäinen reuna kulki siten, että Islanti ja Grönlanti olivat painuman sisäpuolella. Pohjoisessa raja kulki siten, että pohjoisnapa jäi repeämän sisäpuolelle. Eteläinen raja jatkui Islannin eteläpuolelta yli Atlantin suunnilleen suoraviivaisesti Meksikon pohjoisreunan paikkeille. Kumpikin raja, sekä pohjoinen että eteläinen, katosivat epäselviksi käyden kaukaisuuteen.

Raja ei ollut tasainen, vaan repaleinen, railoinen. Nuo eetteriruumiissa olevat railot repeilivät suuremmiksi ja uusia syntyi kuin keväiseen jäänreunaan.

Sitten alkoi pohjoisnavan seutuvilta purkautua valtavalla paineella Maan sisältä eetteriä. Tavallisella aistitasolla sitä voisi verrata jättiläiskoossa olevaan kaasupurkautumaan maan sisältä vapaaseen ilmaan.

Näyttää siltä, että tällä hetkellä painuma laajenee aikaisempaa hitaammin. Ilmeisesti laajeneminen pysähtyy piakkoin. Ehkä painuman aiheuttama paine Maan eetteriruumiissa purkautuu loppuun jonkin ajan kuluessa. Ajan pituutta ei ainaakaan tällä hetkellä ole mahdollista määritellä.

Maaäiti hahmottui taakseni, kosketti ja sanoi:

– Lapseni, ihmiskunnan kärsimykset alkavat.

Tätä kirjoittaessani kuuntelin eetteristä tasoa. Purkautuman ääni kuului tavalla, jota voisi verrata lähellä raivoavaan ukkosen jyminään.

— — —

— — —

Kotona Kouvolassa 17. 3. 1979

Muutokset Maaäidin olemuksessa ovat niin merkittäviä, että tuntuu tarpeelliselta kirjoittaa väliraportti edellisen työpäiväkirjan merkinnän jälkeiseltä ajalta.

Kuukauden vaihteen paikkeilla saatoinkin tarkistaa purkautumistilanteen. Purkautuminen jatkui edelleen mutta vähän hilyntyneenä ja toisen näköisenä kuin aikaisemmin. Maaäidin purkautuva eetteri ei ollut kirkasta, vaan likaista ja saasteista. Tummaa ja pahalla näyttävää. Purkautumisvirrat nousivat jonnekin ylös ja ilmeisesti hävisivät maanpiirin tuntumasta.

Suuret parantavat voimat alkoivat virrata. Purkautuman aukko tukkeutui ja hiljaisuus palasi eetteriselle tasolle. Painautuma Maaäidin eetteriruumiissa jäi olevaksi.

Muutamien päivien kuluttua alkoi monilta ystäviltämme kuulua viestejä ylenmääräisestä väsymyksestä. Sen syy alkoi avautua: näistä ystävistämme – myös meistä – valui ohuena nauhana maan sisään eetteriruumiin aineksia. Yhteinen tarkastelu Marjan kanssa osoitti, että sama tilanne toistui lukemattomissa ihmisissä eri puolilla maailmaa.

Parantavat voimat alkoivat jälleen kulkea ja vuotamiset katkaistiin.

Muutama päivä tästä eteenpäin alkoi jälleen uusi tapahtumien sarja. Lukuisten ihmisten eetteriruumis oli selästä ja takaraivosta ruhjoutunut ikään kuin räjähdysten jäljiltä. Ruhjoutumista virtasi Maaäidin eetteriruumiiseen täydennystä. Tämä kaikki tapahtunut aiheutui siitä, että ihmiskunta on vahingoittanut säälimättömästi omaa Maaäitiään.

Luonnonlait toimivat: sen minkä on aiheuttanut, joutuu korvaamaan.

Näyttää siltä, että tätä tilannetta ei ole mahdollista millään tavoin korjata tai pysäyttää. Jos tähän jollakin voimilla ryhdyttäisiin ja siinä onnistuttaisiin, tapahtuisi ihmiskunnalle jotain vielä vaikeampaa.

Mihin tämä kaikki johtaa, en tiedä. Ihmiskunnalle se joka tapauksessa merkitsee elinvoimien vähenemistä ja alttiutta ehkä samanlaiselle virussurmalle kuin mikä nyt raivoaa Napolin slummeissa.

— — —

— — —

Kotona Kouvolassa 19. 3. 1979

Eilen saatoinkin katsella Maata ylhäältäpäin. Ulommassa ilmakehässä oli jotain tiivistymisen merkkejä.

— — —

Marja kertoi tänään, että Maata ympäröi mustanharmaa harsomainen kerrostuma, joka ei ole kiinni maan pinnassa vaan on sen yläpuolella. Kurkistelimme äsken tätä näkymää yhdessä. Sen alapuolella – ehkä ajassa eteenpäin nähtynä – alkoi pimetä ja ihmisten tasoon kehittyä eräänlainen »maailmanlopun» tunnelma. Samantapainen kuin kolme vuotta sitten ollessamme lomalla Kos-saarella. Istuimme silloin kahvilla ja ihmettelimme, miksi keskellä kirkasta päivää alkoi hämärtää. Ulos mentyämme selvisi syy – oli kehityksessä täydellinen auringonpimennys.

Teki mieli vetää villapaita päälle. Linnut vaikenivat, pihamaalla seisoskelijat alensivat ääntään.

Kurkistelun herättämässä tunnelmassa oli nyt jotain samantapaista.

Jatkoa 20. 3. 1979

Nämä luontoon liittyvät suuret tutkimustyöt liukuivat hallinnasta. Tästä seurasi, että saimme vammoja ja seuraamukset ulottuivat myös Ailiin ja Veliin. Niinpä palasimme yksinkertaiseen päiväjärjestykseen. Yritän myös arkipäivän kaikissa eksytyksissä tästä lähtien pitää mielessä, että tämä työ lepää kahden tukipylvään varassa. Isän tahdon ja Kristuksen rakauden. Tavallaan on kolmaskin, ihmiskunta. Se on myös tukemassa ja rakentamassa tätä kaikkea.

Tänä iltana tuli kuitenkin vielä hetki, jolloin alkoi avautua uusi näkymä johonkin taivaankappaleeseen. Värähtelyalue oli korkea. Näkymä oli tämän aurinkokunnan aurinkoon.

Sinne on syntynyt halkeama, rosoreunainen repeämä yhdelle puolelle. Pituudeltaan se on ehkä neljännes auringon ympärysmistä ja syvimmillään se näyttää ulottuvan ehkä ulkopinnan ja keskipisteen puoliväliin saakka. Halkeamasta näyttää purkautuvan tuprahduksina ulos jotain energiaa. Vaikuttaa siltä, että jokin ulkoapäin tullut voima on saattanut auringon omat sisäiset järjestelmät epätasapainoon.

Mitä on odotettavissa, en osaa sanoa. Ei kuitenkaan mitään myönteistä.

--

--

Kotona Kouvolassa 29. 4. 1979

Marja ja Veli ottivat ystävällisesti matkan vaivat omikseen ja kävivät meillä tänään. Kolhuja ja vaivoja paranneltiin puolin ja toisin, mutta lisäksi oli tapaamisella myös muita tarkoituksia.

Tuntui tarpeelliselta tarkistaa yhdessä Maan tilanne, koska kehitystapahtumissa on ollut viime aikoina voimakas nopeutumisen tuntu.

Maaäidin eetteriruumiiseen on tullut tällä välin uusi vaurio, joka on laadultaan paljon vakavampi kuin aikaisemmin havaitsemamme painautuma. Siihen on syntynyt jyrkkäseinäinen repeämä, kuilu, jonka pohjoinen kärki on Islannissa. Ei keskellä saarta vaan paremminkin saaren kaakkoisessa osassa. Kuilu jatkuu leveten etelää kohti siten, että se halkaisee Englannin emäsaaren pituussuunnassa. Kokonaan ei saari mahdu kuilun sisään, kaistaleet itä- ja länsireunoista jäävät sen ulkopuolelle. Suunnilleen saman levyisenä ja suuntaisena jatkuu kuilu Ranskan lävitse ja edelleen Välimeren ylitse Afrikan puolelle, missä se katoaa etäisyyteen.

Kuilu on pohjattoman tuntuinen, elämä on kadonnut sen sisältä.

Maaäidin olemus on tällä välin muuttunut. Siinä on huumautunut tuntu kuten ihmisessä, joka on saanut kovan iskun tai kokenut yllättävästi vakavan sairaskohtauksen.

Maa-planeetta näyttää joutuneen eristettyyn asemaan. Se on suuren kuplan sisässä siten, että myös sen koko ulkoinen ilmakehä mahtuu kuplaan. Mikään maasta nouseva saaste ei enää pääse leviämään avaruuteen, vaan palaa takaisin maahan. Saasteen sisältämä energia tuntuu useassa tapauksessa muuttuvan johonkin muuhun negatiiviseen muotoon.

Avaruussystävämme, heidän suurten alustensa laivue on tämän kuplan ulkopuolella partioimassa. Tilanne on ilmeisen vakava myös heidän kannaltaan katsottuna. Maan ihmiskunta ei saa enempää saastuttaa ulkoavaruutta.

Planeettojen ja kaukaisten aurinkokuntien välinen energianvaihto on Maan osalta häiriintynyt. Tähän tarvittavat kanavat näkyvät ikään kuin lankoina. Näitä maahan johtaneita lankoja on katkennut – näyttää siltä, että myös tässä mielessä Maa on joutunut eristettyyn asemaan. Luovutettavia energioita ei ilmeisesti enää saada syntymään Maan ihmiskunnasta riittävää määrää.

Tämä johtuu ilmeisesti siitä, että myös elämän ja kuoleman välinen, kaikkiallisiin lakeihin perustuva kehityskierto näyttää häiriintyneen.

Eri puolilla maailmaa on viime vuosina kuollut väkivaltaisesti paljon ihmisiä. Näistä suuri osa ajelehtii eräänlaisessa välitilassa aineellisen tason ja astraalitasojen välillä. Runsaat kymmenen vuotta sitten *Parantavan voiman* kirjoittamista varten tehty vastaava tarkastelu osoitti, että astraalitasoilla valitsi kova paine. Tämä paine on ilmeisesti kasvanut siitä ajankohdasta niin paljon, että se osaltaan väkivaltaisesti estää vapautuneita henkiä pääsemästä astraalisille tasoille jatkamaan »kuoleman» jälkeistä elämää.

— — —

Kotona Kouvolassa 28. 6. 1979

Marja soitti muutama päivä sitten ja kertoi nähneensä välähdysten maapallosta, joka oli sillä hetkellä kauttaaltaan liekki- en vallassa. Enempää hän ei halunnut saada tietää. Hänelle oli kuitenkin jäänyt hyvä tuntu näkemästään.

Edelliset työpäiväkirjan merkinnät kertovat pelkästään negatiivisista tapahtumista Maaäidin olemuksessa, vaikka perimmälti katsottuna paha palvelee hyvää. Palamistapahtumassa on nyt päinvastainen tuntu. Ihmiskunnassa on sattunut jotain, tai sitten yleistilanne on katsottu sellaiseksi jostain syystä, että henkistä saastaa on saatettu polttaa pois suuret määrät. Tällä hetkellä näyttää siltä, että palo on miltei loppumaisillaan.

Ymmärryksen avartumiseen, perusteellisten muutosten välttämättömyyteen, materialistisen elämäkatsomuksen perinpohjaiseen tarkistamiseen.

VIII Kaukana

Huomenna

Vesiplaneetta

Kaukana monen tähtisumun takana on planeetta, jolle olen omavaltaisesti antanut nimen Vesiplaneetta. Siellä on korkealle kehittynyt ihmiskunta. »Kaupunkinsa» nämä ihmiset ovat rakentaneet merien sisään. Siellä he asuvat, elävät, ja sieltä he lähtevät avaruusaluksillaan hoitamaan niitä tehtäviä, mitkä he katsovat tarpeellisiksi tai mitkä on korkeammalta taholta jätetty heidän hoidettavikseen. Heidän tekninen tietämyksensä on niin pitkällä, että kaikki tämä on mahdollista heille samoin kuin lukemattomille muille avaruuden sivistyksille.

Vesiplaneetan ja sen ihmiskunnan kehitystie on ehkä aika poikkeuksellinen maailmankaikkeuttakin ajatellen.

Planeetta on kooltaan Maata suurempi. Meriä on suhteellisesti enemmän. Mantereet sijaitsevat napojen seutuvilla, ja päivän-tasaajaa noudatellen kiertää koko planeetan mantereinen vyö. Mantereiden rannat eivät ole tasaiset, vaan vuonoiset, ja saarien rypäleet on Suuri Käsi aikanaan sirotellut mielikuvitusta käyttäen mantereiden läheisyyteen.

Vesiplaneetan luonnon elämä on aikanaan muistuttanut Maan luontoa ja täällä olevia olosuhteita. Mantereita ovat peittäneet metsät ja muu runsas kasvullisuus, meret ovat sykkineet elämää ja sen aurinkokunnan aurinko on läpäissyt puhtaan ilmakehän.

Kehitys kulki pitkän ajanjakson eteenpäin oikealla tavalla, koska ihmiskunta oli selvillä luonnonlaeista ja niiden merkityksestä. Mutta sitten tuli vaihe, jolloin materialismi jostakin syystä pääsi vallalle ja he alkoivat tuhota omaa asuinplaneettaansa siitä huolimatta, että heillä oli kylliksi kaikkea ja heidän tekninen tietämyksensä oli silloin jo hyvin pitkällä.

Tuhoutuminen etenee kiihtyvyyden lakien mukaisesti. Tuli hetki, jolloin he korkean tietonsa avulla havaitsivat olevansa voimattomia estämään luonnon täydellisen tuhoutumisen, vaikka olisivat näin halunneet tehdä herättyään pitkästä unesta.

He valjastivat teknisen tietämyksensä palvelemaan ihmiskunnan säilymistä kotiplaneetallaan. Toinen vaihtoehto olisi ollut heittäytyminen tuhon jalkoihin. Ydinosa ihmiskunnasta siirtyi elämään merien alle, koska muuta mahdollisuutta ei ollut. Luonnon tuhoutumisen jälkeen oli mantereissa ja merissä tapahtunut jotain sellaisia muutoksia, mitkä estivät elämisen vapaassa tilassa.

Rajattua on tämän pienen ihmiskunnan elämä. Se on kuitenkin tavoittanut uudelleen rakkauden elämäänsä. Ellei Vesiplaneetan luonto elvy, muuttavat he ilmeisesti jollekin muulle vapaalle planeetalle aloittamaan uuden elämän elävän luonnon kanssa.

Huominen päivä

Erilaisista syistä autioituneita planeettoja on ulkoavaruudessa varmaan hyvin paljon. Vesiplaneetta on poikkeuksellinen kehityksessään, koska sen ihmiskunnan ydinosa on kuitenkin säilynyt korkean teknisen tietämyksensä ansiosta. Maa-planeetalla ei tällainen ole mahdollista, jos sen ihmiskunta päättäisi tuhota omat elinmahdollisuutensa tuhoamalla luonnon.

Maan ihmiskuntaa odottaa jossakin uudellinen tulevaisuus, tai ainakin mahdollisuus sen aloittamiseen jos ymmärrys ja vaatimukset perusteellisten suunnanmuutosten aikaansaamiseksi tulevat riittävän selkeiksi ja voimakkaiksi.

Tässä uudessa suuntautumisessa on luonnolla vielä hallussaan yksi avain. Ihmisten ajattelun uudistuminen voi tapahtua ainoastaan sen työvälteen – aineellisen ja eetterisen ruumiin – välityksellä, mikä rakentuu rakkaudesta ja ymmärtämyksestä luontoa kohtaan. Ihminen ja luonto kulkevat käsi kädessä. Tämä ei edellytä muuttoa suuriin metsiin, vaan ymmärryksen avartumista sillä paikalla missä on.

Pelkästään vanhat ajatusmallit eivät päde uudessa suuntautumisessa, koska ne rakentavat tieteissä ulkoista kehitystä. Luonnon jonkinasteiseksi uudistama työväline kykenee välittämään uutta korkeampaa ajattelua, joka auttaa myös tieteitä tunkeutumaan ulkoisen ajattelun kehästä aineettomille alueille ja selvittämään siellä vaikuttavia luonnonlakeja ihmiskunnan elämänehtojen turvaamiseksi.

Poliittisella tasolla tämä uudistuminen tekee mahdolliseksi vapautumisen itsekeskeisestä ja kansakohtaisesta ajattelusta, ja antaa mahdollisuudet sen mukaisiin päätöksiin ja niiden toimeenpanemiseen.